

Kurt Mahr

TŘI Z TAJNÉ SLUŽBY

PERRY RHODAN 182

Přeložila Anna Štorkánová

„Já bych si ho chtěl nechat," prohlásil Duval ochraptělým, ale pevným hlasem a pohlédl otci přímo do očí.

Duval byl nachlazený, a protože mu mluvení dělalo potíže, otevíral ústa jen když chtěl říct něco opravdu důležitého.

„Já taky," přidala se Patite a nadšeně zatleskala.

Art Konstantin se zadíval na svou ženu. Rhondě bylo třicet planetárních let, čili čtyřiaadvacet standardních a na Plophosu mu ji všichni záviděli. Byla tak vysoká, jak má krásná žena být, měla postavu, která mužům působila závrať, dlouhé, narudle plavé vlasy a oblékala se podle poslední pozemské módy, takže šaty její půvab ještě podtrhovaly. Art během šesti let manželství nepotkal lépe vyhlížející ženu.

Art sám byl urostlý, klidný muž, na kterém nebylo nic nápadného, až na to, že bylo nemožné odhadnout jeho věk. Mohlo mu být pětadvacet i padesát, pravda byla někde uprostřed.

Tříletá Patite se podobala matce. Patřila k těm ratolestem, které mohou rozbít třeba všechnen porcelán světa a dočkají se za to jen varovně vztyčeného ukazováčku - tak byla sladká. Naproti tomu Duval byl už v pěti celý muž.

Scéna se odehrávala večer jednoho neobvykle chladného předjarního dne v domě Konstantinových, na okraji města Four Rivers na planetě Plophos. Art se před dvěma hodinami vrátil ze

služby a jako vždy seděl s dětmi. Tyhle dvě hodiny považoval za nejhezčí z celého dne. Byl Pozemšťan a na Plophos přišel poměrně pozdě. Když se oženil s Rhondou, lékaři se netajili s obavou, že nikdy nebudou mít děti. Rhondini předkové vstoupili na povrch planety před třemi sty let. Změna životního prostředí vedla ke změně dědičných znaků, k tomu se přidalo intenzivnější záření, které vycházelo ze středu planetární soustavy, a genová struktura chromozomů se změnila. Mnozí z prvních přistěhovalců záhy zemřeli, protože si nezvykli na nové prostředí. Ti, co přežili, byli novou rasou.

Art si lékařů nevšímal. Tehdy mu bylo úplně jedno, jestli bude mít děti. Chtěl Rhondu, a to bylo všechno. O rok později se narodil Duval a lékaři měli o čem přemýšlet. Po narození Patite už bylo jasné, že biologická schopnost přežití rodu je silnější, než se vědci domnívali.

Art Konstantin byl šťastný muž a nejvíc k tomu přispívaly ty dvě hodiny, které trávil s dětmi.

Duvalova energie a Patitino nadšení patřily podivnému malému tvorečkovi, kterého Art vytáhl z kapsy a postavil na zem. Na první pohled to vypadalo jako

zrůdička: hlava s obrovskými očima byla skoro stejně velká jako zbylé tělíčko. Celé to bylo vysoké asi osm centimetrů, drželo se to na dvou nožkách jako má kobyłka, bylo to pokryté šedivým měkkým kožíškem a kvíkalo to tenkým hláskem.

„Co to je?“ chtěla vědět Rhonda.

Art pokrčil rameny. „Koupil jsem to od jednoho stánkaře. Tvrdil, že pochází z tajemné vzdálené planety, ale nejspíš to našel někde v Jese,“ Usmál se, aby zakryl rozpaky, které se ho zmocnily vždycky, když musel lhát své ženě.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Duval.

„Prodavač říkal, že Tečko, ale nevím, jestli to je jeho jméno, nebo název druhu.“

„A že si ho smím nechat!“ vykřikla Patite.

„Ne, miláčku, nesmíš,“ odpověděla měkce Rhonda. „Tatínek si to odnese. Už dávno potřebuje talisman.“

Patite se rozplakala a Duval se zeptal, na co talisman.

„Proti morovým hadům,“ vysvětlovala Rhonda. „Jsou osm metrů dlouzí a svou oběť obtočí a uškrtí. Pokud člověk přece jen vyvázne, dostane kožní chorobu, která se šíří jako mor a léky proti ní jsou strašlivě drahé.“

„Ale jak může tak malé zvířátko...“ začal Duval logicky.

„Lidem často pomáhala malá zvířátka. Některá vystřikují jedovatou tekutinu, která hady zahání.“

„Ale to určitě nebyl Tečko,“ řekl nedůvěřivě Duval.

„Ne a taky už nejsou moroví hadi, ale zvyk mít u sebe malá zvířátka na ochranu se vžil a lidé jim říkají talismany. Dnes už nemají praktický význam a tomu se zase říká tradice.“

Art se musel smát a Tečko najednou řekl: „Oni zabili Gerrimera.“

Art se rozkašlal a nenápadně se podí-

val na Rhonu a děti. Nikdo z nich si

jeho reakce nevšiml. „Kdo zabil Gerrimera?“ zeptal se neslyšně. „Nevím. Jeho signál se náhle odmlčel.“

„Odkud přišel naposledy?“ „Z blízkosti městského centra.“ „Kup a Adrian jsou ještě v pořádku?“

ptal se Art.

„Jejich hlášení beze změny.“ „Ta věc je nebezpečná. Musíme okamžitě za nimi.“

Art sáhl po zvířátku, zasunul je do

kapsy a nahlas řekl: „Musím ještě pryč.“

Nemějte strach, hned jsem zpátky.“ Rhonda se nuceně usmála a doprovodila jej ke dveřím. „Musela jsem si

vybrat právě policistu?“ řekla bez výčitky.

Policejní prezidium leželo u cesty do Paříže. Tato cesta protínala po celé délce město, ohraničené čtyřmi řekami a na dvou vnějších pruzích se provoz pohyboval rychlostí minimálně sto kilometrů v hodině.

Art jel prostředním pruhem rychlostí dvě stě kilometrů. Budova prezidia byla jednou z nemnoha adres ve Four Rivers, kde už byla zavedena cílová automatika. Art jen navolil kódové číslo prezidia a přenechal automatu, aby vyhledal cíl. Měl tak pro sebe několik minut, ale nepodařilo se mu nic vymyslet.

Gerrimer je tedy mrtvý. Včera Art obdržel obvyklou cestou zprávu, že 9. listopadu, tedy dnes, najde Gerrimera v převleku za stánkaře na rohu cest do Paříže a Bostonu. Podle zprávy měl mít Gerrimer k prodeji malé zvířátko. Art je měl koupit a zastrčit si za ucho maličký aparát, který dostane.

Art se zachoval podle instrukcí a zažil řadu překvapení. Ted' ale byl Gerrimer mrtvý. Mělo to něco společného s Téčkem, nebo mu byli dávno na stopě? Čím déle na to myslel, tím hůř se cítil. Začalo to už ráno, když si v kanceláři přehrával záznamy hovorů. Jeden z nich, který musel přijít v noci, zněl:

„Souvislost mezi tam a Beaully. Informely.“

Text nebyl zakódovaný. Slovem tam se rozuměl Plophos, o případu Beaullyho planety byl Art informován z běžných zpráv a pojmem Informely se v hantýrce tajné služby označoval stav naprostého nedostatku informací. Od Arta Konstantina se tedy vyžadovalo, aby co nejrychleji zaslal informace o souvislosti mezi vesmírnou flotilou Plophosanů a událostmi na Beaully II.

Až dosud Art nic podobného nedělal. Při politickém systému, který vládl na Plophosu bylo beztak nemožné vyžadovat informace o rozhodnutích vlády. Nemohl si to dovolit ani muž, který se během let vypracoval na místo vysokého důstojníka.

Pak přišel příkaz koupit si Tečka. Art nevěděl, co si s tím zvířátkem kupuje. Podle rozkazu jej strčil do kapsy a cítil, jak se tvoreček zploštil, aby nebyl

vidět. Art zaslechl hlásek, který od něj požadoval co nejrychlejší získání zpráv o událostech na Beaully II a sděloval mu, že se Tečko za žádnou cenu nesmí dostat do rukou nepovolané osoby. Art v první chvíli vůbec nepochopil, že k němu mluví to zvířátko a byl tak překvapený, že když mu Tečko začal vykládat o sobě, vůbec ničemu nerozuměl. Pochopil jen to, že se s Téčkem dá domluvit, pokud má za uchem malý přístroj, a že umí leccos, co může být užitečné.

Další půldruhé hodiny Tečko mlčel a pak přišla informace o Gerrimerově smrti. Art nepochyboval, že to je pravda.

Jeho kluzák opustil cestu a širokým obloukem zajel do podzemní garáže policejního prezidia. Přímo za místem k parkování byl Artův soukromý antigravový výťah, kterým se mohl dostat na libovolné místo v dvacetipatrové budově. Tentokrát vystoupil dva metry od zadního vchodu své kanceláře.

Jakmile se ocitl v chodbě, zalilo jej světlo silné ruční svítilny. Art se v prvním okamžiku lekl, ale pak nařídil: „Strážný, dejte to pryč!“

Kužel světla se obrátil ke stropu. „Ať žije Vůdce! Moc mě mrzí, že vás obtěžuju, pane plukovníku, ale moje povinnost je to tady ohlídat.“ Strážný byl starší muž v uniformě, která mu byla o dvě čísla větší a opasek mu visel tak nízko, že se zdálo jen otázkou času, kdy docela sklouzne.

Art mávl rukou. „To je v pořádku,

Porgu. Ať žije Vůdce! Co je se strážním robotem?“

Porg se zatvářil opovržlivě. „Jo ten! Je zase rozbitej. Kdyby raději přivezli roboty ze Země! Za poslední tři tejdny byly všechny roboty v tomhle baráku nejmíň jednou rozbity.“

Art s ním v duchu souhlasil. Pokusy Plophosanů vyvinout vlastní robotiku byly stejně ctižádostivé jako marné.

Porg zasalutoval a Art vešel do své kanceláře. Býval tu často i v noci, což patřilo k povinnostem nejvyššího policejního důstojníka ve Four Rivers. Při pohledu na luxusně zařízenou místnost už dávno nevzpomínal na svého předchůdce, který byl suspendován pro choromyslnost. Odpovědným činitelům tehdy nezbylo nic jiného, než povýšit na jeho místo majora Arthura Konstantina. Art neměl žádné výčitky svědomí, že někoho služebně předběhl. To místo potřeboval, aby mohl plnit úkoly, které sloužily vyšší moci, než byl diktátor Plophosu.

Art se sesunul do bílého koženého křesla za psacím stolem, postaveným napříč v rohu místnosti. Aniž by je sledoval, klouzal pohledem po řadě pořadačů, malém kulatém stolku a křeslech pro návštěvy, po skříňce s nápojovým a jídelním automatem. Tyto přístroje byly dovezeny ze Země a jako jediné automaty v budově bezchybně fungovaly.

Art mechanicky vyťukal čtyřmístné číslo a malá obrazovka videotelefonu zazářila zeleným trojúhelníkem. Ten

vybledl a místo něj se objevil obličej mladého muže. „Dobrá večer," řekl Art, „nevyrušuji?"

„Ty nikdy," usmál se mladík. „Děje se něco?"

„Gerrimer je mrtvý."

Úsměv okamžitě zmizel. „Kdo to..?"

„Nemám ponětí. Tečko ti nic neřekl?"

„Ne."

Art přemýšlel o této odpovědi. Znamenala, že on dostal nějakého zvláštního Tečka a to věc nijak neusnadňovalo. „Vypadá to na nepříjemnosti, Kato. Měj oči otevřené. Jakmile se něco dozvím, dám ti vědět."

Kato zůstal vážný, řekl jen okay a vypnul spojení.

Art vyťukal jiné číslo, opět čtyřmístné. Chvilí to trvalo, než se objevil obličej, tentokrát ženský.

„Halo, miláčku!" zašeptal hluboký sytý hlas.

„Přestaň s hloupostmi. Gerrimer je mrtvý. Co o tom víš?"

Žena nehnula brvou. „Nic a nevěřím tomu."

„Jak funguje tvůj Tečko?"

„Ten? To je nejšilenější a něj..."

„Jistě. O Gerrimerovi nic neví?"

„Nezmínil se mi. Poslyš, jestli máš starosti..."

Art se zatvářil tak, že žena raději nedomluvila. „Věc je příliš vážná, Iko. Máš něco nového?"

Iko stáhla rty. „HONORO V přilétá zítra ráno. Byla přijata veškerá opatření k hermetickému uzavření vojenského sektoru přistávací plochy. Velitel lodi sám předá hlášení."

Art na sobě nedal nic znát, ale napadla jej šílená myšlenka. „Odkud to máš?" zeptal se.

„Jsou lidé, na které mám větší vliv než na tebe," odpověděla Iko. „Jedním z nich je Pert Harkin."

Art spokojeně přikývnul. „Potřebuji tvou pomoc. Sežeň mi z archivu nějaký vzorek rukopisu kapitána HOND-RA V. Seber to a přijed' sem. Jdi do své kanceláře, jako bys ještě měla nějakou práci. Přijdu za tebou."

Iko zvedla obočí. „Dám ti vědět, až budu na místě."

Art vstal a několikrát prošel místností. Nápad, který jej napadl, nabýval pevných tvarů. Ještě měl slabá místa, ale v podstatě byl dobrý. Hlavně by pomohl získat informace, které potřebovali na Zemi. Art se znovu vrhl do křesla, opřel se a zavřel oči. Konstruoval svůj plán krok za krokem, odstraňoval těžkosti a přidával nejmenší detaily. Pak si ho znovu nechal projít hlavou a shledal ho správným. Položil ruku na kapsu a zeptal se: „A co tomu říkáš ty?"

„Řekl bych, že je to dobrý nápad," odpověděl Tečko.

Iko se ozvala krátce po půlnoci. Art sjel do dvanáctého poschodí, kde nebyl strážce, ale robot. Infra kamery snímaly obraz přichozího a srovnávaly jej s portréty těch, kteří měli právo pobývat v budově v tuto dobu. Srovnání patrně proběhlo v Artův prospěch, protože jej robot nezadržel.

Art se i s křeslem otočila ke dveřím. Seděla v pozici, která návštěvníka nutila se několikrát ujistit, že opravdu vidí to, co vidí. Byla to pozoruhodná žena. Její obličej jako by sestával jen z úst, všechno ostatní bylo podružné. Narodila se na Plophosu a asi pět let žila na Zemi.

Art by se jí docela rád zeptal, jak mohla tak rychle získat vzory rukopisu z archivu, ale neudělal to. Iko byla velmi aktivní. Měla pod sebou spoustu agentů, které ovládala pomocí drog nebo hypnózy tak, že ji nemohli ohrozit.

Art zůstal stát u dveří a Iko k němu sama přistoupila.

„Co si můj nevyšší pán zase vymyslel?" zeptala se.

„Potřebuji dva dopisy, od velitele lodi HONDRO V a od Neznámého. S velezrádným obsahem. Ne zjevným, ale aby byl přesto patrný. Je to jasné?" Pohlédl na ni. Vypadala, že nechápe jediné jeho slovo a Art sevřel rty. „Poslyš..."

„Dopisy tady budeš mít za dvě hodiny. Má v nich být očerněn ještě někdo jiný?"

„Ano. Mohlo by tam být jméno prvního důstojníka."

Iko prošla těsně kolem něj a zlehka jej udeřila do tváře. „A stejně se mi líbíš." Ještě jednou se otočila: „Tohle asi bude něco většího, ne? Co z toho kouká, myslím pro nás?"

Art se na ni zamyšleně podíval. „Oprátka."

Když Iko odešla, vrátil se do kanceláře a znovu vyťukal Katovo číslo. Tentokrát byl mladý muž ospalý a nevrlý.

Art se usmál. „Koukej si stáhnout noční košili, bude šťára. Obdržel jsi anonymní telefonát, že se v prostoru, ohraničeném cestami do Kioto, Murmansku, Bandungu a Luxoru pohybují dealéři omamných látek. Jasně?"

„K tomu nepotřebuju anonymní zprávy, to vím i bez nich."

„Právě a nic proti tomu neděleš. Ten telefonát tě jen upomíná na tvoje povinnosti. Teď hned vytáhneš svoje lidi z postele a dáš se do toho."

Kato udělal zoufalý obličej. „Musí to být?"

„Poručíku Jennsene!"

„Ano, pane?"

„Razie v označeném prostoru. To je rozkaz.“

„Ano, pane! Nějaké zvláštní nařízení?“

„Ano. Koukej, abys sehnal pár opravdu pořádných lidí. Takových, co se brání, když se jich policie jen dotkne.“

„To znamená..?“

„Potřebujeme někoho, kdo už po razii nepromluví.“

V časném dopoledni se na modrém bezoblačném nebi objevily první záblesky přistávající lodi. Přistávací plocha byla neprodyšně uzavřena a největší zvědavci stáli ve více než kilometrové vzdálenosti, ale HONDRO V byla velká loď a stála za vidění i ze značné dálky.

Země se zachvívala, vzduch byl plný dunění, které přehlušilo všechny ostatní zvuky, ale loď se snášela s lehkostí padajícího listu. Konečně dosedla, apokalyptické zvuky zanikly a vítr uleh. Zvědavci natáhli krky.

V dálce zavylí sirény policejních vozů. Vlastně by bylo divné, kdyby se to obešlo bez policistů.

Kapitán Felip Ardez přijal hlášení z jednotlivých sekcí a teď jen čekal na svého prvního důstojníka, aby společně s ním opustil loď a podal hlášení Vůdci. Parádní uniformu si navlékl už v okamžiku, kdy loď pronikala do horních vrstev atmosféry. Důstojníci na můstku stáli v pozoru, jak je míjel a loučil se s nimi vlídným pokynem hlavy.

Felip vyšel z místnosti. V chodbě jej očekával první důstojník Peder Felje. Byl to pozoruhodný člověk, vysoký, hubený, s prostoduchým výrazem v obličeji. Pozornému pozorovateli přesto nemohla ujít jeho téměř agresivní inteligence, ale kdo Pedera poznal blíž, po čase musel opět uznat, že ten obličej zas tolik neklamal a Peder je ve skutečnosti opravdu důvěřivý a celkem jednoduchý.

Společně si stoupili na běžící pás v ústřední chodbě, který vedl k osobnímu východu. U něj stálo několik strážných se zbraněmi a připravený kluzák. Felip a Peder do něj nastoupili, pilot se přesvědčil, že se usadili, a příčka se odsunula.

Kluzák se dostal ven, na okamžik zůstal viset nad přistávací plochou, pak se rychle svezl dolů a pohyboval se těsně nad zemí ke komplexu budov na severní straně přistávací plochy. Felip si cestou sestavoval svoje hlášení Vůdci. Mise, ze které se právě vrátili, nebyla nijak zvlášť důležitá, ale Felip nechtěl dát Vůdci možnost pochybovat o tom, že je poslušným vykonavatelem všech rozkazů.

Peder koukal před sebe. Celou cestu se těšil, jak bude mít zas pod nohama pevnou zem, a teď, když byl u cíle, nevěděl, co s tím. Bylo mu jasné, že se párkrát opije, ověří si, že pořád ještě nemá žádnou přitažlivost pro ženy a nakonec začne toužebně vzpomínat na loď.

Kluzák vjel do přijímací haly a zastavil. Felip si uhladil smolně černé vlasy, upravil uniformu a protáhl se dvířky, které pilot právě otvíral. Peder šel hned za ním.

Felip se rozhlédl. Na konci nástupiště čekala celá řada uniformovaných mužů. Pokoušel se najít mezi nimi gardové důstojníky, kteří by jej dovedli k Vůdci. Konečně je objevil. Kupodivu stáli v pozadí a neučinili sebemenší pokus vyjít mu vstříc. Felip zneklidněl a netrpělivě popohnal Pedera. Bok po boku kráčeli po nástupišti a Felipovi se podařilo maskovat překvapení. Chápal, že tady něco nehraje,

protože přijetí bylo úplně jiné, než při předchozích přistáních. Na okamžik ho napadlo, jestli Vůdce nechce jen demonstrovat svou moc. Při jeho postavení na Plophosu by to bylo možné.

Pak tu myšlenku zase zahnal. Pravda, Vůdce byl autokrat, který si vládl podle libosti, ale jinak to byl chytrý muž, který netrpěl náladovostí. Ale rozhodně tu nemohl být žádný důvod k obavám a věc se logicky vysvětlí.

To byla Felipova poslední myšlenka, než se postavil proti široké frontě uniform. Zasalutoval a pohlédl na nejbližšího muže. „Snad byste mě mohli nechat projít, kamarádi.“

Muž se nepohnul, naopak, jiný se rázem ocitl po Felipově boku. „Kapitán Ardez?“ zeptal se zdvořile.

Felip se otočil. „Ano, ovšem. Smím se zeptat...“

„Tohle je jistě komander Felje,“ pokračoval urostlý muž v uniformě plukovníka policie, aniž by zareagoval na otázku. „Prosím vás, pánové, abyste mě doprovodili na policejní prezidium,“ dodal, když Peder přisvědčil.

„Proč, ksakru?“ zařval zuřivě Felip.

Vysoký muž se nenechal vyvést z klidu. „Obdržel jsem rozkaz k zatčení vás obou.“ Viděl, že Felip se chystá protestovat a učinil konejšivé gesto. „Jsem si jistý, že se všechno vysvětlí jako nedorozumění, ale až do té doby jsem nucen postupovat podle předpisů.“

Felip se ani zdaleka necítil poražený a chystal se k odporu. Dříve než mohl promluvit, jej z obou stran popadli za lokty a šoupli mezi uniformovaný dav.

Krátký pohled přes rameno jej ujistil, že Pederovi se nevede jinak.

Felip zuřil. Celou cestu halou nadával a klel, i když kromě čtyř policistů a plukovníka tu nebyl nikdo, kdo by jej poslouchal. Těch pět si jeho řečí pochopitelně nevšímal.

Parkoviště před halou bylo prázdné, to znamená, že tu stálo jen jediné vozidlo, desetimístný kluzák městské policie. Felip a Peder byli usazeni doprostřed a kolem nich se usadili policisté.

„Teď mi to snad konečně vysvětlíte!“ vykřikl Felip a otočil se k tomu vysokému, aby mu viděl do obličeje. „Co se děje?“

„Byl nalezen dopis,“ zněla odpověď, „psaný vaší rukou. Obsah je velmi znepokojivý. Pokud se ukáže, že ten dopis je pravý...“ Vysoký muž se poněkud předklonil a věnoval Felipovi zdvořilý úsměv, „což já ovšem považuji za zcela nepravděpodobné, pak budete postaven před soud pro velezradu.“

Felip zalapal po dechu. „To je... to je...“

„Zcela nemožné, jak jsem sám naznačil. Jsem si jistý, že tato záležitost bude zprovozena ze světa ihned poté, co se věc doličná dá ke znaleckému posouzení. Pravděpodobně se jedná o falzifikát.“

Felip se ještě dlouho nemohl uklidnit. „Ale vy jste městský policista. Co máte společného s velezradou? To je...“

„Věc státní bezpečnosti, jistě. Naneštěstí nebyl čas uvědomit příslušné činitele. Vzhledem k tomu, že se v dopise hovoří o ohrožení osobní bezpečnosti našeho milovaného Vůdce, byl jsem nucen zasáhnout já.“

Felip konečně přikývl. „Jistě. Vám nic nevyčítám. Kdo vůbec jste?“

Muž vytáhl odznak. „Arthur Konstantin, policejní prezident ve městě Four Rivers.“

Felip se na odznak ani nepodíval. „Už abych to měl za sebou,“ prohlásil.

Art si oddechl. Všechno šlo jako na drátkách. Před nimi vystala těžkopádná budova policejního prezidia a kluzák vjel do garáže. Filip a Peder byli dovedeni k výtahu. Místnosti, určené k výslechům, se nalézaly v podzemí. Art vstoupil do šachty jako první a klouzal do hlubin. Tečko hlásil:

„Felip si říká, jestli až příliš ochotně nevyhověl tvému požadavku. Celá věc se mu nějak nezdá a já se obávám jeho reakce na poznání, že výtah míří dolů místo nahoru.“

Art byl překvapený. Ne snad Filipovým jednáním, ale schopnostmi Tečka. Co to vůbec bylo za zvíře? Nicméně, spěch byl na místě a Art rychle vykročil do jasně osvětlené chodby. Očekával jej muž s výložkami poručíka. Byl to Kato.

„Řekni mu, že to musí jít rychle,“ pomyslel si Art vůči svému Tečkoví a podle Katovy reakce pochopil, že mladý muž obdržel příkaz. Kato Jennsen učinil elegantní vpravo v bok a rázoval chodbou. Zastavil před těžkými kovovými dveřmi a nechal projít plukovníka i se zadržnými.

Místnost, do které vstoupili, vypadala skoro jako můstek vesmírného plavidla. Stěny byly pokryté měřicími přístroji, monitory, pákami a celými bateriemi tlačítek. Barevné kontrolky vytvářely bláznivý obrazec a matné osvětlení dodávalo scéně přízračný podtón. Bylo slyšet slabé bzučení, jediný důkaz, že jsou přístroje v chodu. Na protější straně místnosti se na vyvýšené podestě zvedal řídicí pult. Nalevo stála dvě měkká lehátka, z nichž visely na zem rozepnuté umělohmotné pásy. Ve hlavách lehátek byly hladké kovové destičky, ze kterých vycházely svazky kabelů.

Příchozí očekával jeden jediný policista. Stál u vyvýšeného pultu a okamžitě na sebe upoutal veškerou pozornost. Z krátké tmavomodré sukně vybíhaly dvě dokonale rostlé nohy. Vypadalo to velmi hezky, když se policistka postavila do pozoru, přiložila prsty k lodičce a hlubokým hlasem se nahlásila: „Poručík Kainnenová, pane.“

Art jí vážně poděkoval. „Máte předmět doličný?“

Iko zvedla ruku se dvěma plastickými obálkami.

„Předejte je oběma pánům,“ nařídil Art.

Iko postoupila doprostřed místnosti a podala obálku nejprve Filipovi a pak Pederovi. Filip se galantně uklonil a obálka jej ani trochu nezajímala. Široce otevřenýma očima sledoval, jak se Iko vrací k řídicímu pultu.

„Doufám, že se někdy setkáme za příznivějších okolností, poručíku,“ řekl Filip.

Iko s úsměvem přikývla. „To se může stát, kapitáne.“

Tečko v Artově kapse promluvil: „Felip zapomněl na všechno, Peder je úplně zmatený.“

Art pokýval hlavou. Myšlenka jmenovat do vyšetřovací komise Iko Kainnenovou se ukázala jako velmi dobrá. Koneckonců pověst Felipe Ardeze byla všeobecně známá: Byl na ženy jako čert na hříšnou duši. Iko jej musela fascinovat - a ne jen jeho, jak si Art byl nucen přiznat.

„Pokud se moje záležitost vyvine tak, jak očekávám," spustil Felip, „pak budu k dispozici dnes večer kolem jednadvacaté hodiny. Myslíte, že byste mohla..."

Art se dotkl jeho ramene. „Prosím vás, abyste věnoval pozornost předmětu doličného," řekl s úsměvem. „Čím dříve budeme mít tuto nepříjemnou záležitost za sebou, tím lépe. Jsem si jistý, že vás Vůdce už očekává."

Felip vypadal, jako by se probudil ze snu. Překvapeně se zadíval na Artu a vyhrkl: „Ano, ovšem..."

Rozložil papír a pustil se do čtení. Peder učinil totéž a Art zatím pokynul policistům, kteří je doprovázeli, aby odešli z místnosti. Kato ani nevstoupil dovnitř a hlídal vchod před nevídanými návštěvníky.

Felip nestudoval dopis nijak dlouho. „Velmi chytře udělané. Sám bych přísahal, že to je moje písmo, jenže já ne-

mám ve zvyku psát dopisy vlastní rukou. Vždycky je diktuji. Dnes je velmi snadné zfalšovat písmo podle několika vzorků rukopisu. Důkladné šetření to musí prokázat."

„Samozřejmě," řekl Art, „ale jistě chápete, že nemáme dost času a já..."

„Ovšem, chápu," mávl rukou Felip. „Co mám dělat?"

„Svlékněte si sako a košili, prosím."

Felip poslechl. Iko k němu přistoupila, vzala od něj sako uniformy a v okamžiku, kdy jej pokládala na řídicí pult, vyklouzlo z kapsy světle zelené zvířátko podobné ještěrce. Na okamžik se pokoušelo s roztaženými nožkami udržet na kluzkém povrchu a velikými kulatými očima se rozhlíželo kolem. Pak sklouzlo na zem a zůstalo u kolmé stěny pultu. Nikdo si toho nevšiml, jen Art sledoval zvířátko, podle všeho Felipův talisman, nazývaný Guanetto, který vypadl z kapsy.

Najednou Art ucítil pohyb ve své vlastní kapse a než se nadál, vyklouzl Tečko z úkrytu a skočil na zem. Směšnými poskoky se blížil ke Guanettovi a vydával vzteklé skřeky. Zelená ještěrka sebou škubla a přitiskla se k zemi a když se Tečko dostal ještě blíže, utekla za roh.

„Pojď sem!" vykřikl Art. „Ty neřáde, já ti ukážu..."

Tečko se zarazil uprostřed pohybu a otočil se, jako by se chtěl ujistit, kdo se to opovážil na něj volat. Pak se vracel ke svému pánovi, neohrabaně a nešikovně, jako by si nevěděl rady se svými nohama, vyšplhal po jeho nohavici

a zmizel v kapse. „Měl by ses stydět," zaslechl Art jeho hlasek. „Říkat mi neřáde! Neřád je ta zelená potvora."

Felip si všiml incidentu a začal se omlouvat. „Nosím to jen ze zvyku. Vy máte moc pěkné zvířátko. Co to je?"

„Tečko a pochází z jižních oblastí."

Felip se položil na lehátko. „Vy jste tam byl?"

Art přikývl a Felip poznamenal: „Je to pustina."

„Slyšíš?" ozval se z kapsy Tečko. „Jemu se líbím!"

Iko přistoupila k Felipovi a začala mu na tělo přikládat kontakty. Kapitán zapomněl na zvířata i na zeměpis.

„Ten syčák dovede číst myšlenky," tvrdil Tečko.

Art se zatvářil krajně překvapeně. „Kdo? Felip?"

„Ale kde! Ten zelenej!"

„Vymýšlíš si," namítl Art.

„Vůbec ne. Okamžitě věděl, že nejsem obyčejný tvor."

„Drž pus!" obořil se na něj Art. „Trpíš stihomamem."

Felip už byl propojen na kontrolní elektroniku a Iko se věnovala Pederovi. Peder ležel jako dřevo a zíral do stropu.

Iko se napřímila. „Hotovo," pronesla hlubokým hlasem.

Art přistoupil k ovládacímu pultu. Odložil stranou saka uniformem a všiml si, jak Guanetto zase vklouzl do kapsy. Art se posadil do křesla a usmál se na Iko. Pak k sobě přitáhl páčku a čekal, až bude ochromena vůle obou mužů.

15

Jak tu tak Filip ležel a díval se do stropu, došlo mu, že je úplně blázen. Jak se mohl nechat zadržet a kvůli jednomu jedinému dopisu dát vyslýchat pomocí přístroje? Nechápal, že mu to nedošlo dřív, ale nejdřív byl příliš rozčilený, pak ho omámil ten plukovník se svými sladkými řečičkami a konečně se objevila žena, od které nedokázal odtrhnout zrak.

Najednou byl veškerý zmatek pryč, on tu ležel v naprostém klidu a až teď mu došlo, že se měl bránit. Měl trvat na tom, aby byl informován Vůdce a aby souhlasil s výsledkem. Filip se pokusil napřímít a napravit, co propásl.

„Hotovo!" zazněl hluboký hlas té krásné ženy a od řídicího pultu zazněla slova: „Začínáme."

Felip chtěl vykřiknout, ale vypravil ze sebe už jen zachraptění. Uprostřed pohybu jej zasáhla bodavá bolest a bylo po boji. Najednou už neměl sílu, vlastně ani vůli se bránit. Přepadla jej strašlivá únava a pocit, že musí udělat všechno, co se od něj požaduje.

Vůbec nebyl překvapený, když zaslechl první otázku: „Jakému účelu sloužil poslední let vaší lodi?" Protože Filip toužil jen po klidu, zevrubně odpověděl.

Plophos je jednou z nejstarších kolonií planety Země. Osídlování započalo v jednadvacátém století a od začátku bylo úspěšné. Mezi planetami, vhodnými ke kolonizaci, se Plophos nejvíce podobal Zemi. Složení atmosféry odpovídá pozemským hodnotám, gravitace je téměř stejná, den na Plophosu trvá pětadvacet hodin standardního času a doba oběhu planety je 305 dní. Plophos je o něco menší než Země a povrch sestává z dvaapadesáti procent z pevniny.

V první polovině čtyřicátého století je Plophos obydlen padesáti miliony lidí, z nichž třicet procent jsou potomci původních přistěhovalců a sedmdesát procent pozdější příchozí. Ve srovnání se Zemí je tato planeta téměř liduprázdná, ale i navzdory obrovskému podílu neobydlené půdy hraje Plophos velmi významnou roli. Již sto padesát let je autarkní, sám vlastní nemálo kolonií, výkonný průmysl, čile obchoduje a pyšní se ctižádostivou vládou.

Od začátku se v zákonodárných sborech projevovaly tendence zavést úřad prezidenta s rozsáhlými pravomocemi. Na Plophosu došli k názoru, že ve světě, který se teprve formuje, má prezident jiné postavení než na dávno etablované planetě. Poradní shromáždění se krůček po krůčku vzdávala svých práv a přenechávala je prezidentovi. Před mužem, který se jmenoval Iratio Hondro, vyvstal

úkol završit tento proces a převzít absolutní moc. Iratio Hondro byl roku 2319 zvolen prezidentem, zákonodárné shromáždění degradoval na neškodný debatní kroužek, který o krocích vlády sice ví, ovšem nemá na ně žádný vliv. Iratio Hondro se stal 'diktátorem.

Země měla na Plophosu konzulát a obchodní zastoupení. Na Zemi sledovali vývoj na Plophosu se znepokojením a vyslali tam několik agentů, členů galaktické tajné služby. Jejich velením byl pověřen Arthur Konstantin.

Příčin, které vedly k prvnímu nasazení tohoto muže, bylo mnoho. Především beze stopy zmizel Velký administrátor Perry Rhodan, jeho zástupce Reginald Bull a šéf USO Atlan. Vrak plavidla, z jehož paluby se naposledy ozvali, byl nalezen v pustině jisté bohem zapomenuté pouštní planety a tři nejdůležitější muži Impéria byli oficiálně považováni za mrtvé. Existovalo několik nepřímých důkazů, že v celé záležitosti mohli mít prsty Plophosané. Jak, kde, kdo, a za jakým účelem, to nemohl nikdo říct. Na to právě měl přijít Art Konstantin.

Art nechal Iko, aby se postarala o oba vyslýchané, kteří jen pomalu překonávali psychické i fyzické zatížení po výslechu na analyzátoru. Na otázky, které jim byly položeny, se nepamatovali, naopak jim byly do paměťových stop vloženy dotazy, týkající se dopisu a domnělé velezrady.

Art se vrátil do své kanceláře. Vychutnával pohodlí svého křesla, zavřel oči a promýšlel další kroky. Zjistil, že stojí

před dilematem. Výpovědi obou mužů mu nijak nepomohly v odhalení zákrut zahraniční politiky. Nevnesly do ní žádné světlo, nanejvýš zapálily skomírající plamínek svíčky. Jinými slovy: Otázka, která trýznila štáb, zůstala nezodpovězena.

Nicméně se Art dověděl, kde by mohl získat další informace, ovšem nebylo jisté, že je vůbec získá. Etihak Gouthy, šéf organizace, kterou Felip nazýval Modrá garda a chlubil se, že je členem, byl stejně nepostižitelný jako sám Vůdce Iratio Hondro.

Dilema spočívalo v tom, jestli má Art nyní, co učinil první krok, učinit i druhý, který mu může zlámat vaz.

Gerrimer byl mrtvý a nebylo jisté, kolik se plophoská tajná služba dověděla o muži, který stojí za ním. Co když už věděli, že policejní prezident Four Rivers je pozemský agent?

Art dobře věděl, že on, Iko a Kato jsou na tom špatně, ale nejlepší obranou je útok.

Ve čtrnáct hodin téhož dne obdržel úřad prezidenta informaci o událostech, jež následovaly po přistání lodi HONDRO V. Vzhledem k její malé důležitosti se dostala k prezidentovi až v okamžiku, kdy se naskytla vhodná příležitost, totiž v patnáct dvacet. Iratio Hondro nařídil přešetření události a dověděl se následující: během minulé noci byla ve vnitřním městě podniknuta razie na překupníky drog. Jeden muž byl zastře-

len, když kladl odpor a ohrožoval policisty se zbraní v ruce. U zastřeleného muže byl nalezen dopis neznámému adresátovi, jehož autorem byl kapitán lodi HONDRO V Felip Ardez. Text obsahoval zmínky o možnosti sesazení prezidenta.

To byla jasná velezrada a Iratio Hondro schválil opatření policejního prezidenta, který podezřelého muže ihned zatkl.

Na druhé straně muselo být jasné, že se jedná o podvrh. Felip Ardez byl muž požívající veškerou důvěrou. Zbývala otázka, kdo mohl mít zájem očernit tohoto muže a jeho prvního důstojníka, kterého Hondro neznal. Iratio se spojil se šéfem tajné služby a požádal jej, aby poslal tři své lidi na policejní prezidium. Šlo mu nejen o co nejrychlejší propuštění Felipa Ardeze, ale také o dohled nad důkazním řízením.

Iratio se domníval, že učinil všechno, co bylo nutné. Až doposud se neobjevily žádné známky odporu vůči jeho osobě, ale včera Gouthyho lidé zastřelili muže, který se vzpíral zatčení. Iratio ještě nevěděl, co vlastně bylo počato touto událostí. Etehak slíbil podat informace až se dozví něco bližšího. Jisté se zdálo jen jedno, že se totiž jedná o agenta nějaké organizace se sídlem mimo Plophos.

Opravdu to začínalo být zajímavé. Iratio se na svém postu cítil naprosto jistý a snahy cizinců znepříjemnit mu život, bral jako pikantní zpestření poklidně plynoucího života.

Překvapivé bylo jen to, že se z policejního prezidia ohlásili Gouthyho lidé a sdělili, že po šéfovi policie a obou zadržených není nikde ani stopy.

To bylo součástí odvážné strategie Arta Konstantina. V šestnáct třicet nastoupil s Iko a oběma vyslýchanými do neoznačené limuzíny a odjel z budovy prezidia několik minut předtím, než do ní vstoupili muži z tajné služby. Poručík Kato Jennsen opustil pracoviště už dříve a o cíli jeho cesty nebylo nic známo. Oficiální rozkaz zněl vyšetřit pozadí aféry. Kato pochopitelně nemohl přinést žádné informace, protože neexistovaly, zato ale mohl nenápadně strkat nos do událostí, které vedly ke Gerrimerově smrti. A o to Artovi šlo. Čím víc se totiž pokoušel nemyslet na Gerrimera, tím silnější byl hlas podvědomí, který jej nabádal k nejvyšší obezřetnosti.

V šestnáct pětáctý předjela před prezidentský palác neoznačená limuzína se čtyřmi uniformovanými osobami. Šofér ohlásil svoje jméno, upřesnil záležitost, kvůli které je tady a požadoval okamžité uvedení k prezidentovi. Žádosti se postupně vysmáli tři sekretáři, ale když se konečně dostala k prezidentovi, Iratio Hondro jí neprodleně vyhověl.

Úředníci, kteří se s příchozími odmítali bavit, se teď mohli zdvořilostí přetrhnout a v sedmáct hodin vstoupil Art Konstantin do prezidentovy pracovny. Arthur se poklonil, jak se od něj očekávalo.

kávalo a zůstal ve stejné pozici, dokud jej Iratio Hondro nevyzval, aby se napřímil.

První, čeho si Art všiml, byla skutečnost, že Iko působí na prezidenta stejně, jako před nedávném na Felipa Ardeze. Iratio zapomněl na svou roli absolutistického vládce natolik, že dokonce lehce sklonil hlavu. Iko zahrála skvěle rozpaky.

Art měl díky tomu čas prostudovat si Hondra. Pochopitelně jej denně vídal na obrazech, ale portréty vládnoucích despotů bývají stejně lichotivé jako jsou obrazy sesazených nactiutřačné.

Iratio byl padesátiletý muž, nijak velký, ale ramenatý a trochu tělnatý, s obličejem, který prozrazoval, že prezident přepíná svoje síly. Kdyby nebylo podivného výrazu v očích, člověk by jej mohl považovat za prezidenta banky nebo

průmyslníka. Konečně se ten pohled odpoutal od Iko. Jeho oči se obrátily k Artovi. Byly to oči inteligentního, chladného a bezohledného muže.

„Plukovník Konstantin?“ zeptal se prezident. Jeho hlas zněl o poznání měkčeji než při výzvě k napřímení.

„Na váš rozkaz, pane!“

„Vaše žádost?“

To nám ani nenabídne židli? pomyslel si Art a Tečko promptně odpověděl: „Nemá to ve zvyku, prostě na to nemyslí. Není důvod k obavám. Podezření žádné, jen zvědavost.“

Art začal se zprávou o událostech minulé noci, ale než dořekl čtvrté slovo, Iratio jej přerušil: „To je mi známo.“

Schvaluji vaše opatření a rád bych viděl zadržený dopis.“

Art se předpisově otočil. „Poručíku, podejte mi obálku!“ požádal, a když mu ji Iko předala, položil ji na prezidentův stůl. „Dovolil jsem si jej přinést sebou. Předpokládám, že se na něj budete chtít podívat.“

Iratio Hondro si vzal dokument, pohodlně se opřel ve svém křesle a posměšně se usmál. „Vy jste předpokládali? Vy tedy znáte moje rozhodnutí dříve než padla? Jste nebezpečný muž!“

Art pochopil, že udělal chybu. „Promiňte, pane,“ pokusil se vyvléci tím, že přistoupil na diktátorův žert. „Spíš než ten nebezpečný muž jsem slepé kuře z pořekadla, které taky někdy najde zrnko.“

Iratio se krátce a suše zasmál a uchopil dopis. „Děkuji, to stačí, plukovníku. Vaše obezřetnost je chvályhodná, ale nyní si oba zadržené ponechám. Případ přebírá tajná služba.“

Na prezidentův pokyn Art vyšel ven a za dveřmi zaslechl Teckův hlásek: „Měl jsi ho vidět, jak koukal po Iko!“

Art a Iko se vrátili na policejní prezidium, odkud už odešli lidé z tajné služby. Byli odvoláni s tím, že případ je vyřešen.

Art šel s Iko do své kanceláře. Úřední hodiny už byly pryč, v chodbách panovalo ticho a v kancelářích seděli jen lidé, kteří pracovali na naléhavých případech.

Iko se bez vyzvání svezla do měkce čalouněné židle a Art šel připravit nápoje. Přistrčil před Iko skleničku, napil se ze své a řekl: „Udělalí jsme krok kupředu a ještě žijeme.“

Iko se na něj zadívala přes okraj skleničky. „Tebe to udivuje?“

„Tak trochu.“

Iko postavila skleničku a podívala se na něj temnými očima. „Zvažuji, jestli mám pro tebe dál pracovat.“

Art se zasmál. „Zkus toho nechat.“

„Tobě na našem životě moc nezáleží, vid?“

„Moc ne,“ řekl a luskl prsty. „Já se včas stáhnou a budu se dívat, jak je s vámi zle.“

„Na nic si nehraj. Každý ví, že by ses obětoval první, kdyby to muselo být. Otázka je, jestli to opravdu musí být. Nespěcháš příliš, abys nás obětoval? Není ještě jiná možnost?“

Art se na ni zadíval. „Tak ji vyklop.“

Iko rozhodila rukama. „Kdybych to věděla, tak bych...”

Zazněl bzučák videotelefonu. Iko vyskočila a postavila se mimo snímací pole přístroje a Art přijal hovor. Muž, který se objevil na obrazovce, mu připadal povědomý. Jakmile promluvil, Art si vzpomněl, kde jej viděl: V sekretariátu prezidenta.

„Prezident si přeje, aby mu poručík Kainnenová podala dodatečné hlášení,” prohlásil sekretář.

„Lituji,” odpověděl Art, „ale poručík už není ve službě. Pokud musí být hlášení podáno ihned, jsem ochoten.

„Ano,” skočil mu do řeči sekretář,

„musí být podáno ihned, ale prezident trvá na tom, aby je obdržel od poručíka Kainnenové. Pokuste se poručíka co nejrychleji vyhledat.”

„Právě to jsem chtěl říci,” odpověděl Art podrážděně. „Jistě ji seženu na soukromé adrese. Ohlaste prezidentovi, že bude k dispozici nejpozději do čtyřiceti minut.”

„Přijetí je určeno na dvacátou hodinu,” zněla odpověď. „Poručík si ještě může dopřát odpočinek. Děkuji vám.”

Tím byl hovor ukončen, Art se opřel v křesle a Iko vystoupila ze svého úkrytu.

„Ty mě opravdu pošleš ke svému milovanému Vůdci?”

„S největším potěšením! Tady se nám nabízí příležitost!”

Iko vzdychla. „Ano, máš pravdu. Já jen... Toho tlustýocha nemůžu vystát. Hlášení! Pche! Hlášení sestávající z želví polévky, paštiky z husích jater, lososa, krocana, sýru, dortu a kávy, a to všechno při svíčkách. A s importovaným vínem.” *

Art přikývl. „Ty si poradíš. Zkus dát trochu naděje Filipovi a Iratiova náklonnost k příteli dostane povážlivé trhliny, jak ho uvidí s tebou.”

Iko si zapnula kabát uniformy. „Felip!” ohrnula rty. „Co je mi do Felipa? Ty nebudeš žárlit?”

Art vstal a zasmál se. „Ne, ani v nejmenším.”

Iko se prudce otočila a vyšla ven. Art se za ní díval a v duchu si musel přiznat, že to není tak docela pravda.

O pět minut později už opět seděl ve svém křesle, před sebou měl plnou skleničku, v ruce cigaretu a přemýšlel.

Iratio Hondro mu zatím důvěřoval, ovšem nedalo se říct, jak dlouho to potrvá a bylo tedy nutné využít čas. Etehak Gouthy měl za městem pobočku své centrály, ve které měl kromě databanky i záznamy o všech nasazeních agentů tajné služby za posledních pět let. To vyplynulo z výsledku dvou zadržených důstojníků. Pokud vůbec bylo na Plophosu místo, kde by Art získal informace požadované Zemí, bylo to tady. Art si nedělal naděje, že by nepozorovaně pronikl do takového místa. Plophos byl policejní stát a tajná služba byla zkušena. Jediné, co by snad šlo, bylo překvapit lidi na odpovědných místech a držet je v šachu tak dlouho, dokud od nich nedostane informace. V tom mu pomůže Kato a přinejhorším i Iko, i když se mu nechtělo zatahovat do takového podniku ženu. Ksakru, proč museli dostat Gerrimera!

Po takové akci budou muset okamžitě utéci a cestou poslat získané informace pomocí mikrokomu. V okruhu několika světelných let se jistě pohybuje nějaká pozemská válečná loď, která signály zachytí a pošle je na dál na Zemi.

A na závěr zbývá jen doufat, že na Zemi považují své agenty za dostatečně důležité a pošlou jim naproti loď. Ovšem to byla jen naděje a více méně slabá.

Art si vzpomněl na Rhondu. I když musel mít starosti o Iko, jeho láska patřila jí. Rhonda neměla tušení, že je agentem tajné služby a na Plophosu naštěstí neplatilo pravidlo kolektivní viny. Rhonda i děti jistě budou moci vycestovat a na Zemi se o ně postarají, než se on vrátí. Jestli se vrátí.

Znovu zazněl bzučák videotelefonu, ale tón byl jiný. Art zapnul přístroj a na obrazovce se objevil Kato. Hovor byl kódovaný. „Budeš mít radost, šéfe," začal Kato.

„Mám to zapotřebí."

„Nedá se zjistit, proč se soustředili právě na Gerrimera. V každém případě ho chtěli zatknout ještě když stál na ulici a prodával. Gerrimer vystřelil a ti druzí taky."

„Jsi neschopný, kamaráde. Něco takového bych vymyslel taky a nemusel bych ani celé odpoledne běhat po městě."

„Myslíš? Přišel bys i na to, že Gerrimera neodvezli do márnice, ale do laboratoře anatomického ústavu?"

Art si okamžitě vzpomněl na přístroj, který měl Gerrimer za uchem - stejný, jako vlastnil i on sám. „Tím je celá věc mnohem vážnější," řekl pomalu.

Art ukončil hovor a vytiskl třímístné číslo. Sít videotelefonu se teprve budovala a zatím nevyžadovala komplikovaný systém. Na obrazovce se objevila Rhonda. „Jsem na cestě domů," oznámil dříve,

než mohla začít klást otázky, jichž jistě měla spoustu.

„Díky bohu," vzdychla. „Já nevím... V poslední době jsem nějaká neklidná. Přála bych si, abys byl víc doma."

Přikývl a přerušil spojení. Tentokrát mu do toho nic nepřišlo a o půl hodiny později byl doma. Duval a Patite už leželi v postýlkách.

„Děti se po tobě pořád ptaly," řekla vyčítavě Rhonda.

Art ji vzal do náruče a políbil. „Mám hlad. Zbylo něco?"

Rhonda pokrčila rameny. „Teplé jídlo nebo studené?"

Společně vešli do kuchyně. Art nepřestával myslet na události posledních dní, zatímco Rhonda připravovala jídlo.

„Zábavný zrovna nejsi," prohodila. „Máš starosti?"

Projel si prsty vlasy. „Ne, to ne, jen spoustu práce." •

Rhonda se s porozuměním odmlčela. Bez jediného slova před něj postavila talíř s obloženými chleby a dívala se, jak jí.

Art ji sledoval očima, ale tak, že o tom nevěděla. Bylo mu jasné, jak hoří zvědavostí, ale přesto se na nic neptala, protože by jí stejně neodpověděl. Hned na začátku jejich vztahu jí jasně řekl, že otázky jeho zaměstnání jsou doma tabu.

Art svou ženu velice miloval. V tomto okamžiku by dal všechno za to, kdyby byl tím, za co se vydával - plophoským policistou, který se nemá čeho obávat.

Teprve teď a na tomto místě, v kuchyni u kulatého stolu, si uvědomil, jak strašlivě Iratia Hondra nenávidí.

Rhonda se ještě chtěla dívat na nějaký pořad v televizi a Art se posadil vedle ní. V deset šli spát. Polibek na dobrou noc byl takový jako jindy, ale Art přesto cítil, že se Rhonda chvěje. Kousl se do rtu, svezl se na bok a dělal, že je příliš unavený. Ve skutečnosti spát nemohl.

Nakonec asi přece jen usnul. Když zaznělo bzučení videotelefonu, cítil se jako omámený a do toho zazněl Rhondin hlas: „Počkej, já to vezmu.“

To jej dokonale probudilo. Vyskočil, aby byl u přístroje dřív a pohled na prezidentův obličej jej vyvedl z míry tak, že hovoru rozuměl jen napůl. Jasně bylo jediné: Arthur Konstantin se měl dostavit během jedné hodiny k raportu.

Rhonda zaslechla část hovoru a mlčky se zapojila do příprav na cestu. Art se osprchoval, vypil šálek horké kávy a Rhonda jej vyprovodila ke dveřím. Otočil se a neodvažoval se vzít ji do náruče, jen se jí dlouze zadíval do očí.

„Ať se stane cokoliv, pamatuj, že tě miluju,“ řekl.

Pak se prudce otočil, přeběhl trávník a nastoupil do svého kluzáku. Prezident zavolal jej osobně a uprostřed noci -to se muselo stát něco velmi vážného.

Prezidentský palác vypadal tichý a přesto hrozivý. Několik oken v horním poschodí bylo osvětleno a světlo padalo i otevřenými dveřmi malého strážního domku u vjezdu.

Stejně je to divné, říkal si Art, jak se v noci ukáže opravdová velikost věcí. Na Plophosu nebyla větší budova než prezidentský palác, s výjimkou policejního prezidia. Člověk odjinud by už z nepoměru velikosti těchto dvou budov k jiným institucím pochopil, že Plophos je policejní stát s diktátorem v čele.

Art byl očekáván. Sotva zaparkoval, už se objevili dva uniformovaní muži. Tečko ohlásil: „Obvyklá eskorta. Žádný důvod k obavám.“

Muži jej doprovodili do prvního poschodí, kde byla prezidentova úřadovna, a v předpokojí ho předali tříčlenné ochrance. Tečko o nich řekl: „Nejsou ve své kůži. Něco se tu děje a oni nevědí, CQ.“

Art se na muže zadíval. Velel jim major, který seděl za stolem a pročetl nějaký spis. Další dva, poručík a desátník, stáli vedle dveří, vedoucích k prezidentově pracovně a přes rameno měli zavěšené automatické zbraně.

Major vzhlédl a důkladně si Artu prohlédl. „Prezident vás očekává,“ řekl, „jakmile dá znamení, půjdete dál.“

„Děkuji,“ odpověděl Art a posadil se. Tečko se po chvílce ozval: „Kromě těch strážných jsou někde blízko ještě další tři osoby. Jejich myšlenky jsou nezřetelné.“

„Tři!“ podivil se v duchu Art.

„Ano a jedním z nich je prezident.“

Druzí dva jsou od něj kousek dál. Nemůžu, zachytit jejich myšlenky.“

„Patrně jsme spadli do pěkné šlamastyky,“ dumal Art, ale Tečko dokázal číst i jeho myšlenky.

„Nedělej si starosti,“ řekl tvoreček, „jsem u tebe.“

Art se dotkl kapsy a v duchu mu poděkoval.

V té chvíli zazněl bzučák a z neviditelného reproduktoru zazněl prezidentův hlas: „Af vstoupí plukovník Konstantin.“

Dveře, vedle kterých stáli dva strážníci, se rozestoupily do stran. Art vstal, na okamžik zaváhal, a pak rozhodným krokem vstoupil. Očekával, že kromě Iratia Hondra najde ještě další dvě osoby, ale v ohromné místnosti, zařízené drahocenným nábytkem, nikdo nebyl. To jen zvýšilo Artův pocit ohrožení.

Iratio seděl v ohromném měkkém křesle vedle psacího stolu, který zabíral téměř celou délku stěny, a na sobě měl dokonalý vycházkový oblek, jako by bylo odpoledne. Nohy měl zkřížené, pohupoval špičkou boty a celý jeho zjev hovořil o tom, že chystá nějaký morbidní žert. Vzhlédl k příchozímu a Art měl dojem, jako by mu dělalo potíže zaostřit pohled.

„Můžete se klidně napřímit,“ řekl Iratio na Artovu poklonu. Jeho hlas zněl nejasně a slova splývala v jedno, jako by nedokázal ovládnout jazyk. Art se polekal. Myšlenka, že by prezident uděloval audienci opilý, byla zcela neuvěřitelná.

„Nemůžu zjistit, co si myslí,“ hlásil Tečko. „Má v hlavě úplný maglajs.“

„Nestarej se o něj!“ pomyslel si Art. „Raději se soustřed’ na ty druhé dva.“ Zasalutoval a hlásil se: „Plukovník Konstantin k vašim službám, pane.“

Iratio byl vtělená přívětivost. Učinil gesto, při kterém mu ruka sklouzla z opěradla a vyzval Artu, aby se posadil. „Moji lidé se zabývali případem velezrady, který jste tak nečekaně odhalil,“ začal prezident. „Máte k dispozici značné prostředky a není divu, že jste případ vyřešil.“

Art pozorně naslouchal. Na případu nebylo co řešit. Byla to jen otázka dopisu, a pokud jsou na této stopě, je zle.

Tečko se nehýbal. Iratio se předklonil v křesle a kýval hlavou. „Vírné, kdo ten dopis psal, plukovníku.“

Art napjal svaly. Tečko začal rychle mluvit: „Je tu něco cizího... Oni mají... Ne, ne cizího... Počkej!“

„Skláním se před vašimi lidmi,“ prohlásil Art.

„Máte pravdu. Odvedl jste bezvadnou práci,“ řekl Iratio a vzhlédl. „Nechcete vědět, kdo je autorem dopisu?“

„Je tu další Tečko!“ vykřikl Tečko v Altově kapse. „Čtou tvoje myšlenky! Nebezpečí! Vědí všechno!“

Art vyskočil, pažba zbraně mu jakoby sama vklouzla do ruky a jediným skokem stanul těsně před Iratiovým křeslem. „Legrace skončila,“ řekl Art. „Zavolejte ty dva odvedle.“

Iratio zbledl, snažil se couvnout před impozantním ústím hlavně, které mířilo přímo na jeho obličej. Art jej popadl za límec a zvedl na nohy. Nebylo možné ztrácet čas, protože další dva muži někde ve vedlejším pokoji mají Tečka, kterého nejspíš sebrali Gerrimerovi.

„Už vědí, že Iratio má problémy,“ signalizoval Tečko.

Art strčil malého, silného muže do proluky mezi dvěma masivními skříněmi. V téže chvíli vběhl dovnitř muž se zbraní v ruce, ale prezidenta nemohl vidět. Zaváhal, a to Artovi stačilo, aby zamířil. Střela zasyčela a zasáhla muže do ramene. S tlumeným výkřikem se zhroutil na podlahu.

Art čekal. Muži v předpokoji museli něco zaslechnout a kromě toho tady měl být ještě někdo. Situace byla téměř bezvýchodná, i když Iratio nepředstavoval žádnou hrozbu.

„Zavolejte druhého muže!“ nařídil mu Art. „Řekněte mu, aby vešel s rukama nad hlavou....“

Iratio rychle přikývl a málem přitom ztratil rovnováhu. Art jej musel přidržet. Hlasivky mu vypověděly službu, ale muž z vedlejší místnosti přesto přišel. „Nestřílejte!“ volal už se zvednutýma rukama, „vzdávám se!“

Art mu nařídil, aby si lehl na zem obličejem k zemi a jeho rozkaz byl neodkladně splněn. Pak se ohlásil Tečko: „To bylo dobrý, ne? Podařilo se mi ovlivnit jeho Tečka, a to ho podle všeho úplně odrovnalo.“

Art neměl čas na vybavování. Dveře do předpokojů se rozestoupily a do pokojů vpadl poručík. Art mu šel vstříc s Iratiem Hondrem jako živým štítem.

Poručík zůstal stát, jako by vrostl do

země a zbraň se mu v rukou povážlivě zachvěla. Na Artovu výzvu ji odhodil.

„Zavolejte zbylé dva muže!“ nařídil mu Art. „Řekněte jim, že se prezident nachází v mé moci a že jej zastřelím v okamžiku, kdy cokoliv podniknete.“

Rozkaz byl okamžitě vyplněn. „Nebezpečí nehrozí,“ hlásil Tečko. „Tihle jistě poslechnou.“

Art si oddechl. Mezi dveřmi se objevil major i desátník, oba odhodili zbraně a postavili se stranou.

Iratio Hondro sledoval události jako by neměl vlastní vůli, ale leknutím patrně opět vystřízlivěl. Najednou začal protestovat: „Jistě víte, jaký trest vám hrozí, plukovníku!“ spustil. „Jestliže mě okamžitě pustíte, přimluvím se za vás.“

Art si toho nevšímal. Poručil strážným, aby si lehli ke stěně a prohledal zraněného.

„Tečka má ten druhý,“ ozval se jeho vlastní Tečko.

Art sáhl do kapsy strážného a vytáhl zvířátko, které se nijak nebránilo a kulilo oči na nového majitele.

„Zbláznil ses?“ zaječel při Artově pohybu rukou první Tečko. „Nedávej ho do mé kapsy nebo vzniknou interference!“

Art poslechl a promluvil k zajatým strážným: „Nyní opustíme budovu. Prezident půjde těsně vedle mě, dva strážní před námi, druzí dva zůstanou tady. Přebírám velení. Nikdo nepodnikne nic, co nebude nařízeno.“ Jeho hlas byl tvrdý a klidný. Nemám co ztratit a při prvním problému prezidenta zastře-

25

lim. Může se ovšem stát, že ho jen zraním a nechtěl bych být v kůži toho, kdo to zaviní. A teď půjdeme.“

Major a desátník vykročili. Iratio Hondro se pokusil protestovat, ale Art jej okřikl, aby mlčel a od té chvíle byl diktátor zticha a dělal, co se od něj požadovalo. Závěr kolony představoval poručík a muž, kterému Art sebral druhého Tečko. Art nevěděl, jestli u sebe nemají skrytou nějakou zbraň, ale nemohl se zdržovat jejich prohledáváním. V podstatě se spoléhal jen na to, že se neodváží uvádět prezidenta

do nebezpečí. Art držel svou zbraň tak, že se dotýkala hrudi Iratia Hondra na šířku dlaně pod podpažím.

Chodby obrovské budovy byly prázdné. Podivné skupině se bez potíží podařilo sestoupit do přízemí. Poslední překážkou, která je čekala, byl strážní domek u výjezdu. Art si vzpomněl, že služebně nejvyšším tam je nadporučík, a tak poslal napřed majora. Spoléhal na to, že salutování a hlášení zabere dostatek času k tomu, aby stačil převzít kontrolu nad situací.

Poručík ustoupil stranou a Art a Iratio se postavili za majora. Major vstoupil do strážního domku, kterým museli projít, a kdosi vykřikl: „Pozor!“

Židle zarachotily a výrazný hlas pronesl: „Nadporučík Fezzik a dva muži, majore.“

Major poděkoval a ustoupil stranou. „Odložte zbraně!“ nařídil Art. „Rychle!“

Strážní se nehýbali a Art zesílil tlak zbraně na Iratiova žebra. „Poslechněte!“ vykřikl prezident přeskakujícím hlasem. „Ten blázen mě chce zastřelit! Odhod'te zbraně!“

Až tato výzva vnesla život do těch třech' ztuhlých postav. Zbraně zaduněly o zem a Art se rychlým pohledem přesvědčil, že tu není nikdo jiný. Dole v garážích byl jenom jeden strážný, který se ale staral jen o vozidla a zbraň snad ještě nikdy nedržel v ruce. Cesta byla volná. Art nařídil nadporučíkovi, aby šel před ním společně se svými dvěma muži. Dolů do garáží nevedlo žádné schodiště, jen antigravová šachta, která sice představovala jisté nebezpečí, ale Art svým jednáním přesvědčil všechny strážné, že situace je vážná. Bez dalších problémů se dostal do garáží ke svému kluzáku. Strážný vůbec nepochopil, o co tu jde a na Artův rozkaz byl odzbrojen nadporučíkem.

Art se zastavil před otevřenými dvířky kluzáku. „Jistě si dovedete představit, jak to bude dál,“ promluvil ke strážným. „Prezidenta odvezu, sebou a někde za městem jej vysadím. Ujišťuji vás, že mu z mé strany nehrozí žádné nebezpečí, pokud se ovšem vzdáte mého pronásledování. Nechtě si zprávu o této události pro sebe, dokud se vám prezident neohlásí a nevydá rozkazy. Postarejte se o zraněného muže nahoře v pracovně. Až přijde k sobě, mohl by spustit poplach a o ten nikdo z nás nestojí.“

Art se podíval na jednoho muže po druhém. Připadalo mu, že nejméně ve třech tvářích se zračí obdiv a v žádné z nich nebyla nenávist. To zrovna nesvědčilo o Iratiově oblíbenosti, ale ta v tomto okamžiku naštěstí nehrála žádnou roli.

Důležité bylo získat náskok několika hodin a během těch hodin bude vyřízeno vše, co vyřízeno mělo být. Únos prezidenta je husarský kousek, ale Art sám necítil nic jiného než ulehčení, že se bez velkých potíží dostal tak daleko.

Nechal Iratia nastoupit do vozu a byl si jistý, že už nikdo nemyslí na odpor, a to byla velká chyba. Když Tečko v jeho kapse vykřikl: „Pozor! Nebezpečí!“ ztuhl leknutím a ztratil drahocenný zlomek vteřiny. Così bouchlo a Art ucítil úder ve výši pasu. Rychle se vzpamatoval a z jeho zbraně vylétl žhnoucí paprsek.

„Který pitomec!“ zařval Iratio, pak se mu hlas zlomil a přešel do chraptivého zasténání.

Art se zase napřímil. Těsně před ním, až příliš těsně, stál major s úplně bílým obličejem. V ruce držel staromódní revolver zbraň, která vystřelovala kovové náboje. Krátká hlaveň mířila k zemi, pažba se pohybovala v prstech, až z nich vyklouzla a revolver spadl na zem.

„Já... Složil jsem přísahu..." vypravil ze sebe major a Art vážně přikývl. „Nemám vám to za zlé," odpověděl klidně Art, „ale tady ten vám asi nepoděkuje."

Major se kousl do rtu. „Já vím," odpověděl.

Teprve teď ucítil Art bodavou bolest v boku a měl hodně co dělat, aby ji nedal na sobě znát. „Zůstane to tak, jak

jsme se domluvili," připomněl. „Dokud se Iratio neohlásí, nesmíte nic podniknout. Je jen zraněný a brzy se vzpamatuje."

Art se protáhl do vozu a navyklými pohyby nastartoval. Vozidlo se pohybovalo na antigravitačních polštářích a nezvučně vyklouzlo z garáže. Art je vyvedl na ulici, nastavil automatického pilota na adresu kdesi na severním okraji města a naklonil se nad prezidentem.

Výstřel ožehl kůži na krku a zanechal popáleninu o velikosti dlaně. Za normálních okolností by takové zranění nemohlo způsobit ztrátu vědomí, ale tady zapracoval strach a alkoholické opojení. Art svázal Iratiovi ruce, aby jej nemohl překvapit, až přijde k sobě.

Teprve pak se mohl věnovat svému zranění. Hmatal pod opaskem a když prsty zase vytáhl, byly teplé a lepkavé.

Přes ránu nalezl kousek rychloobvazu, vypnul automat a převzal řízení. Ani v nejmenším neměl v úmyslu jet na severní okraj města a služeb automatického pilota využil jen proto, aby měl na několik okamžiků volné ruce.

Pak spolkl prášek proti bolesti a lék účinkoval téměř okamžitě. Bolest byla pryč a Art mohl začít přemýšlet.

Vedle něj ležel nejdůležitější muž Plophosu a nic nebylo jednodušší než ho držet jako rukojmí do doby, než se dozví informace, které potřebují na Zemi a než dostane sebe a svoje lidi do bezpečí. Myšlenka byla velice svůdná, ale přesto ji Art rychle zavrhl. Na Plophosu panoval jednoduchý systém: Pokud by se Iratio Hondro neobjevil do dvaceti hodin, byl by vedením státu pověřen nový prezident a Iratio by nebyl ničím jiným než nepotřebnou přítěží. Nebylo možné doufat, že se nový prezident vzdá pronásledování podezřelých. Iratio Hondro byl diktátor, ale nesledoval jen osobní cíle, snažil se učinit z Plophosu galaktickou velmoc a další prezident by byl stejný.

Iratio Hondro tedy musel být propuštěn. Art počítal s tím, že pokud jej pustí v pusté oblasti dvacet kilometrů jižně od města, "bude potřebovat nejméně šest hodin, než se dostane k prvnímu videotelefonu. Za tu dobu Art stačí varovat Iko a Kata a získat novou identitu, která mu umožní svobodu pohybu. Teď ovšem nevěděl ani to, jestli Iko nebyla zadržena.

Art zvýšil rychlost. Město mu zůstalo za zády a před ním se odvíjela pustá silnice. Když zmizela poslední světla Four Rivers, zvedl vozidlo od země, vypnul světla a letěl ve výšce asi dvacet metrů nad stepí.

O deset minut později se vrátil na zem a zastavil. Vystoupil, obešel vůz a vynesl spícího prezidenta. Opatrně jej posadil a v okamžiku, kdy chtěl odejít, zaslechl za sebou slabý hlas: „Konstantine!“ Art se prudce otočil.

Iratio se nadzvedl. „Budete litovat, Konstantine!“

Art se vrátil, přidřep si k sedícímu muži a zavrtěl hlavou. „Nebudu.“

Všechno, co dělám má jediný účel: Ochránit svět před dobrodruhy, jako jste vy. A i kdybyste mě dopadl, zemřu s vědomím, že jsem jednal správně.“

Krátce po třetí hodině ráno zastavil před bývalým skladištěm u západní výpadovky tmavý kluzák. Jediný cestující bez potíží otevřel ohromná vrata, vjel dovnitř a opět se objevil s jiným, lehčím vozidlem. Pak se ještě jednou vrátil a uskutečnil hovor z palubního telefonu. Po půl minutě zmizel povážlivou rychlostí v druhém -kluzáku.

Kdyby někdo sledoval celou scénu, musel by si všimnout kolony temných vozů, které se rozjely ze středu města všemi směry. Nikdo sice nic neviděl, ale posádky těch temných vozů si myslely, že mají svou rybu v síti.

Dům číslo 2118 na cestě do Mexika byla rozlehlá moderní budova, nepříliš vzdálená od centra. Byly v ní dva tisíce dvou až čtyřpokojových luxusních bytů. V přepychově zařízeném foyer seděl ve dne vrátný, v noci přijímal obyvatele i návštěvníky robot, dovezený ze Země. Šlo o velmi drahý model, který zapadal do luxusního prostředí, i když v něm lidé viděli jen automat, který jim vydá klíč. Ve skutečnosti toho ale uměl víc.

Například poznal hosta, který se kolem čtvrté ráno blížil ke vchodu. Otevřel mu dveře a pozdravil: „Dobré jitro! Už jsem vás dlouho neviděl, pane Frankline!“

Franklin měl na sobě větrovku a klobouk, který vypadal úplně dobrodružně. V ruce držel tenkou obálku.

„Máš pravdu,“ odpověděl robotovi, „byl jsem pryč.“

„Doufám, že obchody jdou dobře, pane.“

Franklin pokrčil ramený. „Já nevím, nic není jak bývalo. Skoro to vypadá, že lidé přijali /a svá úsporná opatření vlády. Nechtějí nic z dovozu a všechno musí být hlavně levné.“

„Tak byste neměl mluvit, pane. Vláda se nekritizuje!“

Franklin se zatvářil provinile, položil si ruku na ústa a řekl: „Ale ty to na mě neřekneš, vid’? Mám venku auto, můžeš mi ho dát do garáže?“ A šel k výtahu.

Franklin zmizel v šachtě a vystoupil v osmatřicátém poschodí. Kódovací kartou otevřel dveře bytu, posuvnými skleněnými dveřmi prošel z obývacího pokoje do pracovny a hodil obálku na stůl. Navolil na videotelefonu třímístné číslo a když se na obrazovce objevil obličej, který už dávno neviděl, řekl:

„Mrzí mě, že tě ruším tak brzy. Právě jsem se vrátil. Jak je to* s obchody ve městě?“

Muž na obrazovce stáhl obličej. „Nic moc. Jsem rád, že jsi tady. Volal mi Grotho, že zásilka byla na poslední chvíli zachráněná, ale těch třicet umělohmotných želv z Hannefu jsem mu-

sel odepsat. Dřevomorka už je v celém komplexu. Jak se to stalo, to si nikdo nedovede vysvětlit."

„Měl jsem si raději jít lehnout a zavolat tě až pak. Myslel jsem, že budeš mít něco lepšího. Ohlásím se v poledne."

Takže odhalili Iko Kainnenovou. Není divu, když prolezli celé prezidium a hledali spolupracovníky Artu Konstantina.

Alespoň Kato stačil včas zmizet, když mu zavolal Grotho. Otázka zněla: Co dál? Pořád ještě tu byl fakt, že v budově pobočky tajné služby na okraji města jsou nesmírně důležité informace. Ty bylo třeba získat a předat dál.

Art. promýšlel svůj časový plán. Alespoň jeden den bude v bezpečí pod jménem Franklin. Za tuto dobu tajná služba odhalí, co se odehrálo po prezidentově únosu a přijde do obytného komplexu u cesty do Mexika. Art měl čas připravit si další kroky a velkou roli měl hrát i Kato.

Kromě toho bylo nutné postarat se, aby Rhonda i s dětmi odletěla prvním spojem na Zemi. Art pocítil, jak v něm roste bezmocný smutek. Je docela možné, že ji už nikdy neuvidí.

Etehak Gouthy a jeho tajná služba vedli zuřivý boj proti stále rafinovanější špiónážní síti. Jak aféra začala, to Etehak

nevěděl, věděl jen to, že jedním z podezřelých z velezrady je policejní prezident Arthur Konstantin. Okamžitě se rozjelo vyšetřování a na povrch se dostala řada faktů. To, že se Art narodil na Zemi nebylo nijak závažné, na pováženou bylo, že jeho nejbližší spolupracovníci jsou rovněž Pozemšťané.

Ani to neopravňovalo k vyslovení nedůvěry, ale lidé z tajné služby cítili, že jsou na stopě.

Felip Ardez a Peder Felje byli podrobeni druhému, velmi pečlivě připravenému výslechu, během kterého jim byly aktivovány paměťové stopy, zablokované při prvním výslechu. Vyšlo najevo, že zablokování bylo umělé a položené otázky se netýkaly údajné velezrady a dopisu. Důkaz byl zde: Už to by stačilo k zatčení, ale prezident si přál vědět víc o pozadí případu.

Během vyšetřování bylo víceméně náhodou odhaleno, že Arthur Konstantin je opravdu špión a přišlo se i na celý okruh jeho spolupracovníků.

Jeden z úředníků policejního prezidia přišel na to, že plukovník velmi často volil čtyřmístná čísla, která v síti neexistovala. To se pochopitelně omylem stávalo denně spoustě lidí. V odpověď se volajícímu ozval robot, který upozornil na chybu a vyzval k novému navolení čísla. V tomto případě bylo podivné, že plukovník se neustále mýlí.

Pár chytrých lidí v ústřední laboratoři tajné služby přišlo na to, že čtvrté číslo může být kódem. V paměti telefonní sítě policejního prezidia bylo zjištěno, že čtyřmístná čísla začínala vždy touž číslicí, a to čtyřkou. Pokud bylo vyťukáno chybné číslo, relé ne-sepnulo, ale procházel jím slabý indukční proud, který uvedl do provozu robota oznamujícího omyl. K sepnutí hovoru pak stačil dodatečný přístroj, který zesiloval proud po volbě chybného čísla a na druhé straně musel být u videotelefonu podobný přístroj.

Hledalo se, celá síť byla podrobně prozkoumána až byl konečně nalezen přístroj, jehož konstrukce prokázala, že se tady jedná o případ, přesahující plochosférické hranice. Byl to zesilovač, nacházel se pod relé, ale nesloužil jen k zesílení, naopak zásoboval proudem mikrokomb, což je miniaturní 5 D vysílač. Mikrokomb vyzářil přijaté informace všemi směry a adresát nemusel dělat nic jiného než zapnout svůj přístroj a naslouchat tomu, co je určeno právě pro něj.

Byl prohledán Konstantinův videotelefon a jak se očekávalo, přístroj obsahoval vysílač UKV, který umožňoval zprávy nejen předávat, ale i přijímat.

Na tomto informačním systému bylo fenomenální to, že pokud měl člověk mikrokomb u sebe, byl k dosažení z kteréhokoli videotelefonu ve městě. Konstantin mohl volat svoje lidi z veřejných stanic a stačilo mu jen vytočit čtyřmístné číslo, začínající čtyřkou.

Jiné oddělení tajné služby odhalilo, že existovala jistá spojitost mezi stánkařem, který měl být zatčen, a plukovníkem. Stánkař měl být zadržen, protože prodával zvířátka, která byla jistě pašovaným zbožím. Jednalo se o pouhý přečin a stánkař by byl nejspíš okamžitě propuštěn, jenže on sám byl patrně docela jiného mínění. Když upozoroval, že po něm jdou, dal se na útěk a dokonce se bránil se zbraní v ruce. Hlídce to připadlo podezřelé, rovněž použila zbraň a muž byl zastřelen. Při ohledání mrtvoly bylo nalezeno prapodivné zvířátko, jaké ani přivolaný biolog nikdy neviděl. To bylo jedno překvapení a druhé se dostavilo s objevením miniaturního přístroje za uchem mrtvého. Odborníci jej prozkoumali a zjistili, že se jedná o hypnomechanický generátor. Zjistili vlastně jen základní princip a další funkce se jim nepodařilo odhalit. Jisté bylo jen to, že nositel tohoto přístroje může dostávat nějaké informace. Vědci podrobili dalšímu zkoumání zvířátko a došli k závěru, že se jedná o tvora v podstatě neinteligentního, který ale má schopnost číst myšlenky. Záhada byla vyřešena: Zvířátko čte myšlenky a pomocí přístroje je předává svému nositeli. A obchodník byl patrně ve styku s Artem.

Mikrokomb i přístroj za uchem mrtvého stánkaře byly mistrovské kousky moderní mikrotechniky, která na Plophosu neexistovala. Jejich obrovská hodnota svědčila o tom, že tu nejsou pro zábavu.

Tajná služba se rozhodla přístroj vyzkoušet. Zasunuli jej za ucho jednomu z mužů a do kapsy mu dali zvířátko. Pak pozvali Konstantina, o kterém se domnívali, že disponuje podobným zařízením, ovšem podcenili aktivitu jeho zvířátka. Konstantinovi se podařilo přemoci ochranku a zajmout Iratia.

Čekali se, až se prezident ohlásí, pochopitelně ne se založenýma rukama. Bylo zjištěno, že stánkař měl komfortní byt na okraji vnitřního města a rovněž často vytáčet čtyřmístná čísla. Kromě něj to dělaly ještě další dvě osoby: Poručík Kato Jennsen a poručík Iko Kainnenová.

O Iko bylo zjištěno, že se jedná o nejnovější prezidentovu favoritku, a tak se o ni nikdo nestaral, ani nevěděl, kde právě je. Kato měl být zatčen. Právě když se vydávala na cestu hlídka, která jej měla zadržet, byl lokalizován hovor s čtyřmístným číslem. Voláno bylo z vozu a příjemcem byl právě Kato Jennsen. Volající nemohl být nikdo jiný než Arthur Konstantin, který chtěl varovat podřízeného.

Kluzák se zabudovaným telefonem byl zaměřen a byl vyslán celý oddíl mužů tajné policie s rozkazem držet se v povzdálí dokud nebude Iratio Hondro v bezpečí. Další skupina šla pro Kato Jennsena, ale našla jeho byt prázdný. Na tom nebylo nic divného. Jako špión měl druhou identitu a byl včas varován.

Pak se ohlásil Iratio Hondro. Velitel policejního oddílu, který šel pro Arthura Konstantina, dostal rozkaz uzavřít kruh a zatknout všechno, co bude uvnitř. Provoz na výpadovce byl odkloněn, aby akce nenarazila na žádné těžkosti. Přesto byla neúspěšná. Policie našla jen prázdný kluzák.

Art spal několik hodin. Probudil se až ráno, ale nebyly to sluneční paprsky, co jej probudilo. Byl jako omámený a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je a co se stalo. Pak teprve pochopil, že slyší bzučák videotelefonu.

„Dobré jitro!“ ohlásil se Kato. „Novinka! Ty želvy z Hannefu přece jen půjdou zachránit.“

Art byl v tu ránu dokonale probuzený. „Odkud..?“

„Za půl hodiny se sejdem na obvyklém místě.“

Art přikývl, Kato přerušil hovor a Art klesl do křesla. Byla tu možnost zachránit Iko!

„Obvyklým místem“ byla kavárnička ve Westendu. Ještě nikdy se tam nesetkali, místo bylo předem určeno pro nouzový případ. Díky staromódnímu zařízení a jedinečným specialitám, které se daly dostat jen tady, šlo o velmi oblíbený podnik a když Art vešel, jediné volné místo bylo to, které mu držel . Kato.

Art se posadil a objednal si snídani. Viděl, že Kato sedí jak na žhavém uhlí, ale před servírkou nemohl mluvit. Jen co odešla, spustil: „Co uděláme?“

„Pomalů. Odkud máš informace?“ uklidňoval jej Art.

„Od spolehlivého člověka, který má styky s policií.“

Art zvedl obočí. „Chceš říct... s námi?“

„Ano. Takoví lidé bývají užiteční.“

„No dobrá. Co tedy ten člověk ví?“

„Zadržený ženského pohlaví, který byl rovněž policistou a dokonce důstojníkem, byl v noci převážen z prezidentského paláce k pobočce tajné služby. Tam ji chtějí vyslechnout dříve, než bude oficiálně zatčena a postavena před soud.“

„A tohle všechno tomu tvému spolehlivému muži naservírovali na stříbrném podnose?“ zeptal se Art.

„Ne.“ Kato energicky zavrtěl hlavou. „Ten člověk zná jednoho seržanta, který slouží už dvacet let a vždycky je odvelen k důležitým událostem. Včera v noci taky.“

„A proč to vykládal tomu tvému spolehlivému muži?“

„Má takovou malou slabůstku, které ten můj člověk dobře rozumí, totiž slabost pro peníze. Byl dost chytrý na to, aby to dokázal skrýt a nikdy nebral nijak závažné sumy.“

Art uznale přikývl. „Takže Iko je mimo hlavní budovu.“

Kato popsal místo, kde se nalézá služebna tajné policie a Art už po prvních větách pochopil, že jde o stejné místo, kde byly uloženy tajné informace, ke kterým se potřeboval dostat. V prvním okamžiku jej napadlo, že by to mohla být past. Probral jej Katův hlas:

„Snad mi konečně řekneš, co bude dál. Domnívám se, že v tvých plánech taky hraju jistou roli a..." mluvil roztrpčeně, ale když se na něj Art podíval, okamžitě se odmlčel.

„Co je s tebou?" zeptal se Art. „Nervy?"

„Přestaň," zavrčel Kato. „Zatáhl jsi nás do situace, která nám dříve nebo později zláme vaz a ani nebudeme vědět, o co se vlastně jedná."

„Chytrý chlapec. Jak velký náskok máš před špicly?" „Několik minut. Proč?" „V případě, že bys všechno věděl a oni tě dopadli, by z tebe byl duševní mrzák a oni by měli všechny informace."

„No jo. Zapomeň na to. Kdo by dokázal zůstat klidný, když cítí konec. Myslíš si, že se z toho dostaneš?"

Art vzhlédl a na okamžik měl chuť zalhat a pozvednout tím Katovu bojovou morálku. Pak tu myšlenku zavrhl, zvedl skleničku a otáčel ji v prstech. „Ne, nemyslím." „Hm," reagoval Kato. „Vymazal jsi paměť tomu svému spolehlivému muži?" Tentokrát Kato jen němě přikývl. „Jakým způsobem?" chtěl vědět Art. „Hypnomechanickou erozí. Je dlouhodobá, ale nezanechá nejmenší vedlejší účinky."

A ještě spoustu dní se dá poznat na nejjednodušším encefalografu, pomyslel si Art, ale nahlas neřekl nic. „Iko dostaneme ven," prohlásil bez jakéhokoliv úvodu. „Stejně jsme se potřebo-* váli na to místo dostat. Dnes v noci, co říkáš?"

„Žádný přesnější časový údaj?" „Mezi půlnocí a druhou hodinou. Sejdeme se odpoledne v šestnáct hodin v hale autobusového nádraží. Jasně?" Kato odešel a Art se zadíval do své prázdné skleničky.

Nevěděli, že jeho cílem je archiv, ale přesto mu nastražili past. Art měl jistotu, jako by mu to sami řekli.

Ať to probíral z kterékoliv strany, výsledek byl stejný. Pravděpodobnost, že ten muž, který předal Katovi informaci o zadržení Iko, se o zatčení dověděl náhodou, byla velmi malá.

Tajná služba si jistě důkladně prověřila lidi, kteří pracovali s policejním prezidentem Four Rivers a docela jistě se dostali i ke Katovu informátorovi. Tajné služby v policejních státech pracují vždy bezvadně. Jistě odhalili proces hypnomechanické eroze v mozku sledovaného muže a vyvodili závěry. Samozřejmě nebylo nesnadné použít tohoto muže pro jejich účely.

Art nemusel dlouho přemýšlet, aby věděl, co má dělat. Je jasné, že jej očekávají, ale nevědí, že tam jde kvůli něčemu jinému. Určitě jej chtějí zabít, ale on přesto splní úkol.

Jistý muž byl pověřen úkolem zvolat Artově ženě a zařídit aby odjela i s dětmi. Rhonda toho člověka zná a rozhodně se zachová podle jeho rady. Ten člověk neměl ani ponětí o tom, co se tu odehrává, neznal pravou identitu Artu Konstantina a i kdyby jej tajná služba zadržela, nic by se nedověděla.

Už o něco klidněji se Art opět věnoval své práci.

Prohlédnout plán protivníka nebylo zas tak těžké. Tajná služba má způsob uvažování, který se dá odhalit bez velkých problémů. Dávno před tím, než

| bude projíždět transport se zadrženým, se obklíčí budova i trasa, kudy se pojede. Pobočka tajné služby je sice personálně obsazena, ale v totalitních režimech na

životě jednotlivce nezáleží. Nebylo pochyb, že Arta nechají vejít, a pak služebnu klidně vyhodí do povětří i se svými lidmi.

Tohle bylo jediné, co Artovi v plánu nehrálo. Bude potřebovat alespoň několik minut, aby našel informace, které má získat, a aby uvedl do provozu vysílač, kterým by zprávu předal. Kato mu jistě pomůže a Iko taky, pokud tam vůbec je, ale i s pomocí těch dvou nevěřil, že by se mu podařilo odvyšlat aspoň to nejzákladnější dřív než za pět, spíš za deset minut.

Jenže muži z tajné služby — a tím si byl Art jistý - začnou střílet v okamžiku, kdy past sklapne.

V šestnáct hodin se Art sešel s Katem v hale autobusového nádraží. Když přišel, Kato tu už byl a vypadal klidněji než ráno. Artovi ho bylo líto pro jeho mládí, ale na druhé straně si žádný agent galaktické tajné služby neměl právo myslet, že jeho přísaha sloužit Zemi a Impériu s nasazením vlastního života je jenom snůška prázdných slov.

Art byl velmi věcný, když vysvětloval svůj plán a Kato jej přijal jako ztělesněný klid. Do začátku akce měl Kato volno a okamžitě odjel taxíkem.

Art sám měl po zbytek dne plný časový plán. Navštívil řadu lidí a rozdělil jim úkoly. Byl v několika kancelářích a krámech a z každého se vracel s velkým papírovým sáčkem, jehož obsah pak rozdělil lidem, které pověřoval úkoly. Kolem dvacáté hodiny už získal a zase vyprázdnil víc jak deset sáčků. Tím splnil jednu část svého úkolu. V druhé části navštěvoval lidi, u kterých byl už odpoledne, ale nezúčastněný pozorovatel by přísahal, že je pro ty lidi naprostým cizincem. Na některých místech se dostal do bytu nebo domu s poukazem na to, že má důležitý vzkaz, jinde se musel dostat dál více nebo méně násilím. Metoda psychoperigeneze, při které fiktivní vzpomínky zcela překrývají a vytěsňují pravé, fungovala bezvadně.

U jednoho jediného váhajícího musel Art použít hesla. V tom okamžiku byla mužova paměť odblokovaná a on si vzpomněl na to, co se doopravdy stalo, ovšem na tak krátkou dobu, že to vlastně ani nezaregistroval.

Art dostal uspokojivé odpovědi. Všechny úkoly byly vyplněny až najeden. Muž, který obdržel jeden sáček, byl cestou přejat a ležel v nemocnici. Art na okamžik věřil nebezpečí, ale pak si řekl, že věci toho člověka se nikdo nedotkne, dokud bude naživu. Teprve kdyby zemřel, by policie prohledávala jeho věci a zjistila, co měl u sebe.

Na konci každého rozhovoru užil Art druhého kódového slova, aby si zajistil naprostou mlčenlivost svých lidí. Všichni byli přesvědčeni, že je navštívil nějaký dealer, ale pak už se vzpomínky rozcházely. Jedni byli přesvědčení, že učinili objednávku, jiní si mysleli, že mu ukázali dveře. Od nikoho nevzal zálohu, aby si nikdo nemohl stěžovat, když zboží nepřijde. Art ani dost dobře nevěděl, proč to dělá. V podstatě mu mohlo být jedno, co bude zítra, ale nechtěl nikomu ublížit.

Když se vracel domů, najednou jej napadlo, co se stane s lidmi, které teď naposledy viděl. Měl asi dvě stě naprosto spolehlivých agentů, dvě třetiny ve městě, zbylé po celém Plophosu. Dva roky po svém příletu nedělal nic jiného, než je vyhledával. Tehdy nebyl žádný spěch a on si mohl dát na čas i použít neobvyklé metody. Svých dvě stě lidí si zpracoval tak, že reagovali na pouhé kódové slovo a

nepotřebovali žádné přístroje. Ani specialista na otázky mozku by z těch lidí nedostal, co ve skutečnosti zažili. Zatím neexistovala metoda, jak překonat psychoperigenezi bez znalosti kódového slova.

O nějaký čas později, kdy se Plophos stal problémem, dostal Art posilu a na scéně se objevil Kato a Iko. Ti dva už neměli čas vytvořit si svou vlastní síť nižších agentů pomocí psychoperigeneze a byli nuceni uchýlit se k rychlejším a razantnějším metodám, například k hypnomechanické erozi.

Poslední se objevil Gerrimer. Jej řídili přímo ze Země, a tak nebyl odkázán na zprostředkování zpráv přes Arta.

Jako jediný ze čtyř agentů měl striktní zákaz služby u policie. Gerrimer byl muž, který se za pomoci nejnovějších vymožeností pozemské techniky dovídal nejčerstvější informace z těch nejutajenějších pramenů.

Gerrimera dostali, ale zůstala tu síť, kterou dal dohromady Art, Iko a Kato. Art nemohl uvěřit, že by od zítřka měla ležet ladem. Galaktická tajná služba nejspíš pošle na Plophos nového muže, možná i dva nebo tři. Převězmou agenty a budou pokračovat tam, kde Art, Iko a Kato přestali. Iratio Hondro bude pod stálým dohledem tak, jako byl doposud, jen ti hlídači budou jiní. Boj o sou-družnost Impéria si žádá oběti.

Co vlastně byli oni ve srovnání s Impériem? ..'

Jelim Kern ležel u živého plotu v místech, kde byl nejhustší. Plot obklopoval veliký pozemek na konci silnice vedoucí do Sidney. Tento pozemek byl soukromým vlastnictvím, ale majitel i s celou rodinou musel dům opustit ještě před setměním. Nikdo mu nic nevysvětlil, kromě všeobecné formule, že se jedná o záležitost v zájmu bezpečnosti státu.

Jelim žádné podrobnosti případu neznal. Byl to docela obyčejný voják a nikdo nepovažoval za nutné mu cokoli říkat. Vystříhali pro něj otvor v živém plotu a nařídili mu, aby se tam ukryl. Dále mu poručili, a Hy sledoval krajinu před sebou a okamžitě nahlásil

jakýkoliv pohyb. Před očima měl kousek úplné" roviny a ve vzdálenosti asi dvou set metrů nějaké baráky. Ze střechy jednoho z nich se zvedala odvážně vykroužená hyperanténa, jasně patrná ve světlech města. Podle toho bylo Jelimu Kernovi jasné, že to nejsou obyčejné baráky.

Tím víc ho mátl druhá polovina rozkazu. Před ním, pevně ukotvený v zemi, stál granátomet. Byl namířený na baráky a Jelim měl stisknout spoušť v okamžiku, kdy k tomu dostane rozkaz. To znamenalo, že má zničit baráky, ve kterých se bezpochyby nalézá velmi drahý hypervysílač. Na Plophosu patřily všechny velmi drahé přístroje státu, a tak Jelim vůbec nechápal, jak mu někdo může dát příkaz k jejich zničení.

Přesto byl Jelim Kern pevně rozhodnut splnit rozkaz. Lehce přešel dlaní po hlavní granátometu, jako by se chtěl přesvědčit, jestli tu zbraň ještě je. Pak si prstem přimáčkl ucho a ucítil tlak miniaturního přijímače. Mikrofon měl na ohebné kovové tyčce kolem krku.

Byla jedna hodina. Několik minut po půlnoci přijela kolona kluzáků a zastavila před baráky. Jelim chtěl právě spustit poplach, když zapraskalo v přijímači za jeho uchem a bylo mu řečeno, aby si těchto vozidel nevšímal. Jelim viděl, jak vystoupili

nějací lidé a šli k barákům. Většina se po chvíli vrátila, nastoupila do vozů a odjela, ale Jelim si byl jistý, že nejméně tři zůstali uvnitř.

Ve dvě hodiny ráno drželo Jelima v bdělém stavu už jen citelné chladno. Až dosud se nic nedělo a Jelim si ani ne-

myslel, že se ještě něco bude dít. Nad krajinou bylo naprosté ticho, do kterého slabě zaznívaly zvuky vzdáleného města.

Ve tři hodiny ráno Jelim nejspíš usnul, ale najednou byl vzhůru, jako by jej varoval nedefinovatelný pocit nebezpečí. Napřímil se a jak se pohnul, listí zašustilo.

Nebylo tu nic, co by bylo vidět nebo slyšet, a přesto se nemohl zbavit dojmu, že jej někdo sleduje, a z bezprostřední blízkosti. Jelim si pomyslel, že by měl vylézt z živého plotu a rozhlédnout se. To se sice přičilo rozkazu, ale jak jinak měl přijít na to, jestli tu není něco podezřelého?

Na několik okamžiků zaváhal, pak se vysoukal z keřů a plížil se trávou za živým plotem. Před ním bylo něco jako skalka, totiž navršené kameny, porostlé květinami.

Pokud se tu někdo skrývá, tak jistě za těmi kameny, napadlo Jelima a pevně rozhodnut získat jistotu se plazil za kameny. Najednou za sebou zaslechl skřípavý zvuk a než se otočil, ucítil prudkou ránu a svět se s ním zřítíl do tmy.

Art nechal bezvládného muže opatrně sklouznout na zem a uznale poklepal na kapsu, aby poděkoval Tečkoví za včasné varování. Za kameny se objevil Kato Jennesen.

„Hotovo," zašeptal Art. „Ten muž je vyřízený nejméně na dvacet minut."

Pak se podíval na hodinky. Svítící ručičky ukazovaly tři hodiny osmadvacet minut. Kato si všiml jeho pohledu.

„Kolik času ještě máme?" zeptal se.

„Sedmnáct minut."

Kato se rozhlédl. „Počkáme tady?"

„Víš o lepším místě?"

Kato se místo odpovědi svezl na jeden z kamenů a Art si sedl vedle něj. Sledovali stejný úsek jako před chvílí Jelim Kern se svým granátometem.

„Řetězec hlídek máme za sebou," re-kapituloval šeptem Art jejich postavení. „Je jich tu trochu moc na pár obyčejných špiónů. Jestli propásneme pravý okamžik, dostanou nás."

„Škoda, že Tečkové neumějí i hypnotizovat," řekl Kato.

„Kdyby všechno bylo tak, jak si to přejeme, tak bychom nemuseli být tady," poznamenal Art s povzdechem.

„To je filosofie muže na smrtelné posteli."

„Nemusíš mě poslouchat," zavrčel Art.

Kato změnil téma. „Myslíš, že Iko je právě tady?"

„Jsem si tím jistý. Jinak by tu nechystali past." .

„Myslíš, se s lidmi támhle naproti nebudou potíže?"

„Viděl jsi, jak to mají připravené. Každý z vojáků na hlídce má u sebe granátomet, s jehož pomocí mohou ty baráky srovnat se zemí. Co myslíš, že řekli lidem uvnitř? Jděte dál, ještě vám zbývá několik hodin života? Kdepak! Ti nemají ponětí, co se tu odehrává a

vůbec nevědí, že někdo čeká na nás. Ti nám odpor klást nebudou."

"Hm," odpověděl Kato. „Víš, co mě napadlo? Muži, kteří obklíčili ty baráky, se dívají jen a jen dopředu, přitom je jisté, že my musíme přijít odzadu. Vypadá to, jako by počítali s tím, že pronikneme přes jejich řady."

"Vždyť se to taky stalo," ušklíbl se Art a okamžitě zvažněl. „Máš pravdu. Tohle je záhada, která pro nás patrně zůstane tajemstvím. Iratio Hondro ví, že mám Tečka, konečně proti mě nasadil toho Gerrimerova. Tudíž si může domyslet, že hravě projdu přes hlídky, před kterými mě Tečko bude včas varovat. Ti nemají šanci nás chytit dřív než před baráky. Jenže to není nejkritičtější bod. Gerrimera dostali především večer." Art se na okamžik odmlčel. Připadalo mu neuvěřitelné, že od Gerrimerovy smrti, která byla kamínkem uvolňujícím lavinu, uplynulo teprve půldruhého dne. „Ano, aby mohli proti mně postavit Gerrimerova Tečka, museli aparaturu změnit. Iratio Hondro si mě pozval k sobě, včera v tuto dobu. Od Gerrimerovy smrti uplynulo jen několik hodin a oni již měli přístroj upravený. To je to, co mě zaráží. Buď musí být někde na Plophosu geniální psychofyzik, nebo mají nějaké zkušenosti s Tečkem už z dřívějších."

Kato přemýšlel. Dřív než mohl cokoliv říct, ohlásil se Teck v Artově kapse: „Iratio o Teckovi nic neví."

"Tak nevím," řekl zamyšleně Art, „třeba to není Tečko."

"Co jsi říkal?" zeptal se Kato.

"Nic. Mluvil jsem se svým Tečkem."

"Hm. Jak to přijde, že ten tvůj je chytřejší než můj?"

"Protože mu do mozku zabudovali složitější aparát."

"To je urážka!" protestoval Artův Tečko. „My jsme inteligentní od přírody!"

Art zvedl ruku a podíval se na hodinky. „Jedna minuta. Bude lepší, když se postavíme na nohy." Obešli kameny, protáhli se podél živého plotu a přímo před nimi byl trávník. „Pozor!" sykl Art. „Tri... Dva... Jedna... Ted'!"

Oba se rozběhli, jako by jiní hořelo za patami.

Jelim se ani neodvažoval dýchat. Když pootevřel oči, viděl, jak se proti nočnímu nebi tyčí dvě ohromné siluety. Legl žel u nohou jednoho z cizinců a nemohl se ani pohnout, aby si toho nevšiml. Mikrofon mu sklouzl někam stranou.

Jelim slyšel hovor obou mužů, ale nechápal, o čem mluví. Pak uviděl, jak vstali a pokusil se dostat mikrofon zase před obličej. Ruce se mu třáslly a vystrašeně naslouchal praskání větviček, ze kterého by vyvodil, jestli se cizinci vracejí.

Bylo naprosté ticho. Jelim si přidržel mikrofon těsně u úst a zašeptal: „Hlídka Kern velitelskému stanovišti. Mám důležité hlášení."

Okamžitě obdržel odpověď: „Tady velitelské stanoviště. Předejte hlášení."

Jelim vydechl. Konečně se může vymluvit a zbaví se tím olověné tíže, která jej tísnila. Na nebezpečí, které mu hrozilo ze strany těch dvou cizinců, úplně zapomněl. Chtěl jen mluvit a mluvit...

Ještě ze sebe nevypravil ani první slovo a země před ním se otevřela. Do výše stoupal ohnivý sloup oslepující záře, který vypadal jako vyvržený z jícnu sopky.

Muž, kterému pozdě odpoledne dovolili vrátit se i s rodinou domů, si vzpomněl, že odpoledne předcházejícího dne se u něj ohlásil nějaký úředník a pod záminkou měření radioaktivity se skoro půl hodiny hrabal kolem skalky.

Když byli asi dvacet metrů od živého plotu, rozpoutalo se peklo. Na mnoha místech kolem náraz vyvstaly hříby výbuchů. Art klopýtl a upadl. Jak se zvedal, zasáhla jej tlaková vlna horkého vzduchu a znovu jej srazila k zemi. Měl pocit, jako by na něj někdo vylil horkou vodu.

Vlna žáru byla pryč a Art rychle vstal. Díval se jen na temné baráky před sebou a pohyboval se jako stroj, naprogramovaný ve směru k nim. Tak se stalo, že v plné rychlosti narazil do hladké stěny a napůl v bezvědomí se svezl po zdi dolů. Někde zazněl slabý hlas: „Tudy, Arte!“

Opět se zvedl a vrhl se k tomu hlasu. Vedle něj bylo okno, osvětlené žářem výbuchu, a za ním obličej s očima rozšířenýma hrůzou.

Art se okamžitě vzpamatoval. Lidé uvnitř neměli nejmenší ponětí, co se to děje a série výbuchů v nich vyvolala paniku. Tohle nebyli protivníci, které by člověk musel brát vážně. Kato proběhl kolem Artu a se zbraní v ruce ukazoval na barák, ve kterém byl hyper-vysílač.

„Tady!“ volal, „a uvnitř nikdo není!“

Art se vrhl ke vchodu. Dveře nebyly zamčené ani jinak zajištěné a když je rozrazil, ocitl se v malém, jasně osvětleném předpokoji s nízkou přepážkou a velkým psacím stolem za ní. Přímo proti vchodu byly další dveře a na nich visela cedule s oznámením, že vstup je přísně zakázán.

Ani tyto dveře nekladly žádný odpor a jen Art vkročil, rychle se rozhlédl. Uprostřed velké místnosti se zvedal obrovský a neforemný agregát vysoce výkonného hypervysílače a sloupy antén, které procházely stropem. V kruhu kolem agregátu stály ovládací pulty, ke kterým vedly svazky kabelů v barevně odlišených izolacích.

Art neztrácel čas. „Uved’ ten krám do provozu!“ nařídil Katovi. „Já se podívám po archívu a po Iko. Občas mrkni na dveře, i když nemyslím, že by tu hrozilo nějaké nebezpečí. Ti, co jsou tady v barácích, jsou hrůzou bez sebe.“ •

Zvenku zaznělo dunění nové série výbuchů a Art ukázal palcem přes rameno: „Udělal to dobře, ne?“

„Lepší to ani nemůže být,“ řekl Kato a díval se na pult.

Art vyšel. Venku jej zase zalila vlna vedra a ohlušilo dunění výbuchů. Silueta vzdáleného města byla proti žhnoucímu nebi podivně šedivá. Art se na okamžik zastavil, aby si ten pohled vtiskl do paměti. Tohle všechno se dělo podle jeho vlastního plánu. Měl jistou představu, jak to bude vypadat, když předešlé odpoledne roznášel mezi svými agenty jaderné nálože, které teď vybuchovaly jedna po druhé, ale skutečnost zdaleka předčila jeho očekávání. Najednou se začal strachovat, jestli se nepře počítal při určování účinku výbuchu. Nálože byly propočítány tak, aby normálnímu člověku nezpůsobily žádné větší zranění, vyjma nějakých šrámů.

Art se rychle vytrhl ze zadumání a utíkal k baráku, jehož zeď jej tak nešetrně zabrzdila. Odjištěnou zbraň dávno držel v ruce. U osvětleného okna se zarazil a opatrně nahlédl dovnitř.

Ten zděšený obličej byl pryč a Art měl výhled do místnosti, jejíž stěny byly zakryté skříněmi. Uprostřed stály dva pracovní stoly s malým ovládacím pultem a stranou počítač, který patrně obsahoval rejstřík archívu. Kolem pracovního stolu stáli čtyři muži a divoce gestikulovali ve vzrušeném rozhovoru. Za jedním z mužů vykukovaly nádherně tvarované nohy a na zemi stál nedbale odstrčený pár lodiček.

Art si oddechl. Otevřel dveře a vstoupil se zbraní, připravenou k výstřelu.

Muži okamžitě umlkli a zírali na něj. V obličejích neměli nic jiného než úlek.

„Ruce nahoru!“ poručil jim Art, „a rychle!“

Rozkaz byl vyplněn bez sebemenšího zaváhání. Muži měli na sobě uniformy státní bezpečnosti a každému viselo u opasku důkladné pouzdro se zbraní, ovšem žádný se nepokusil po ní sáhnout.

V měkce polstrované židli za stolem seděla Iko a zamračeně vzhlížela k Artovi. „Bylo na čase,“ řekla.

„Odhodte zbraň a jeden z vás rozváže pouta,“ nařídil Art a policisté opět poslechli. Iko vyskočila. Držela se sice stranou, ale oči jí svítily tak, že se Art obával návalu vděčnosti a ostražitě ji zarazil: „Jsme v pasti! Máme deset minut, abychom vyřídili potřebné. - Kdo z vás tu sloužil?“ otočil se k policistům. Ohlásil se seržant Lewie Hers[^]

„Co je v těch skříních kolem?“ zeptal se ho Art.

„Akta, pane. Jejich obsah neznám, vím jen, že jsou seřazena podle dat.“

Nová série výbuchů zatřásla zemí.

„Jak dlouho vám bude trvat vyhledání záznamů za poslední dva týdny?“ zeptal se Art.

„Dvě minuty, pane,“ odpověděl seržant.

„Okamžitě se do toho dejte!“

Lewie šel k počítači a začal ťukat do kláves. Veliký agregát zabzučel, ohromné kotouče pásek se rozběhly, s lehkým cvaknutím zastavily a zase se zašustěním ubíhaly dál. Dvířka jedné ze skříní se otevřela a Art uviděl asi

dvacet zásuvek. Na třech z nich svítily zelené kontrolky.

Lewie vyjel se zásuvkami a vyňal jejich obsah. Na Artův pokyn je položil na stůl a zase se vrátil k počítači.

„Můžete někde zjistit, jaký je obsah jednotlivých svazků? Mně zajímají jen ty, ve kterých bude zmínka o planetě Beaulieu II nebo o jménu Perry Rhodan. Je to jasné?“

„Ano, pane.“ Seržant se znovu sklonil nad klávesnicí a Art zatím podal svou zbraň Iko.

„Dávej pozor na ty lidi. Já se tu trochu porozhlédnu.“ A aniž čekal na její odpověď, vyšel ven. Mezi výbuchy teď došlo ke krátké přestávce a nebe na okamžik pohaslo.

Pak ale byla pauza pryč a dunění zaznělo znovu, tentokrát ale přicházelo z větší vzdálenosti.

Art se držel ve stínu mezí baráky a pokoušel se zjistit, co se stalo s lidmi, kteří původně měli objekt v obklíčení. Až doposud nepadl jediný výstřel. Bylo pochopitelné, že výbuchy vnesly mezi vojáky zmatek a dalo se očekávat, že nepůjde

zaslat zprávu do štábu s dotazem, jak se zachovat, ale stejně tak bylo jasné, že zanedlouho začnou na baráky dopadat granáty.

Art zahlédl pohyb u živého plotu, který obklopoval sousední pozemek. Pokaždé, když zazněl nový výbuch, bylo slyšet křik a. to bylo taky všechno. Obléhatelé podlehli panice a pro tuto chvíli nebylo nutné se jich obávat.

Na druhé straně cesty bylo vidět krátery, které ještě žhnuly. Art úmyslně zvolil nálože s mnohahodinovými následnými efekty. Každá nálož byla vlastně nepatrná atomová bomba a ono světélkování nebylo nic jiného než lokální jaderná reakce s vysokým poločasem rozpadu. Radioaktivita, která se uvolňovala vzniklou reakcí, byla v průběhu prvních dvou hodin značná, ale podíl gama záření byl minimální. Místa, vzdálená padesát metrů od epicentra výbuchu, nebyla už zářením nijak ohrožena a Artovi bylo známo, že Iratio Hondro má tajnou policii vybavenou ochrannými obleky. Obydlená místa byla v takové vzdálenosti, že jim nehrozilo nejmenší nebezpečí.

Art se otočil. Podíval se do domu, ukrývajícího hypervysílač a viděl, že Kato klidně pracuje. Vrátil se do archivu, spokojený, že zatím všechno probíhá podle plánu.

Lewie Herst už nestál u počítače a na stole ležely dva spisy a zbytek seržant klidně hodil na zem.

„Obsah?“ zeptal se Art a uchopil obálku.

„Jak jste si přál, pane. Planeta Beaully II, Perry Rhodan.“

Iko, která stále mířila na policisty, přistoupila blíž. „Možná půjde vysílat rovnou přes počítač a nebude nutné číst spisy a přepisovat jejich text pro hypervysílač.“

„Je to možné, seržante?“ zeptal se rychle Art.

„Ano, pane,“ odpověděl seržant, ale to bylo něco tak skvělého, že Art okamžitě zpozorněl. Proč byl Lewie tak vstřícný? Vedle něj stáli ještě tři muži,

kterí mohou později vypovědět, jak se seržant zachoval. Proč byl tedy takový?

Art se rozhodl podívat se sám na informace, uložené ve složce. Seržant je během několika vteřin vytiskl. Výtisk sestával z devíti slov a tří číslic a přesto Art zatajil dech. Učinil nejdůležitější objev od svého přistání na Plophosu.

Vůbec se nedostal k tomu, aby si přečetl druhý papír. Ať na něm bylo cokoli, ten první byl důležitější. Dal lidem na Zemi novou naději. Art vzhlédl.

„Připravte k vysílání složku o Beaully II, seržante,“ nařídil Art a otočil se k Iko. „Jdi do protějšího baráku. Kato tam sedí u hypervysílače. Řekni mu, co se tu stalo a ať dá pozor, jestli vysílač převezme data z počítače.“

Iko mu vrátila zbraň a vyběhla ven, Lewie se mezitím znovu sklonil nad počítačem a po chvíli řekl:

„Vysílač běží, pane.“

Art přikývl. „Tím vaše úloha končí. Jistě jste si stačili povšimnout, že já i moji společníci jsme v pasti. Tato oblast je obklíčena. Výbuchy vyvolaly zmatek, ale v nejbližší chvíli se obléhatelé vzpamatují a zahájí palbu z gratometů. Radím vám dobře, abyste co nejrychleji zmizeli a hlavně se včas dejte poznat, aby vás nezastřelili vlastní lidé.“

Lewie nevypadal na to, že by na něj Artova velkodušnost udělala nějaký velký dojem. Aniž pohnul brvou, poděkoval a dal svým mužům rozkaz k odchodu.

Art stál u dveří a na poslední chvíli chytil Lewieho za rameno. „Nechci vás zdržovat, ale řekněte mi, proč jste nic proti nám nepodnikli? Víte vůbec, že budete za svoje jednání postaveni před soud?“

„Ne, pane. Pochybuji. A odpor si prostě nemůžeme dovolit. Zakazuje nám to zákon.“

„Zákon? Jaký zákon?“ zeptal se překvapeně Art.

„Zákon:, Jsi podřízen člověku,“ který je zabudován do každého robota, pane.“

Když se Art vzpamatoval z úžasu, byli roboti už jen temnými siluetami, rýsujícími se proti nočnímu nebi. Rozběhl se k baráku, ve kterém byl vysílač a viděl, jak Kato nečinně sedí za ovládacím pultem. Iko stála vedle něj a zamyšleně se dívala na obrovský agregát. Oba se otočili.

„Viděl jsi ducha?“ zeptal se posměšně Kato. „Jsi bílý jak křída.“

Art mávl rukou. „Vysílá to?“ zeptal se.

„Pokud to můžu sledovat, tak ano,“ odpověděl mladý muž. „Jde o dva samostatné díly a v běhu je pořád ten první. Patrně je hrozně dlouhý.“

„Hm. Víš, jak by se dalo přerušit automatické vysílání, kdybychom případně potřebovali vysílat přímo?“ zeptal se Art.

„Ano, ovšem, ale to je situace tak vážná?“

Iko se chraptivě zasmála. „Spadl jsi

z višně? Venku už zkoušejí pevnost uzlů na smyčkách. Je ti to dost vážné?“

Kato jen mávl rukou. Art se posadil vedle ovládacího pultu a Iko přímo na něj a klátila nohama, jako by se vůbec nic nedělo. Výbuchy zaznívaly už jen z veliké dálky.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se Iko.

„Pět minut, možná sedm. Jsme v rozhodující fázi.“

„Aha. A co to znamená?“

„Nálože jsou i ve městě, v soustředných kruzích kolem prezidentského paláce. První čtyři série vybuchnou v odstupu jen několika vteřin. Kruh se bude stahovat stále úžeji kolem prezidenta sídla a lidé, především odpovědní činitelé, si především budou muset klást otázku, co dělat, pokud vybuchne celý palác i s Iratiem Hondrem.“ Art se na chvíli odmlčel a díval W před sebe. „Okolí prezidentského paláce je přísně střežené a po únosu ještě víc a moji agenti samozřejmě neměli nejmenší možnost donést rozbušky do blízkosti paláce. Poslední tedy vybuchnou v okruhu jednoho kilometru. O tom, jestli odtud vyjdeme nebo ne, rozhodne jedině: Jestli odpovědní činitelé uvěří, že může vybuchnout celý palác. Pokud tomu uvěří, věnují veškerou energii jen ochraně diktátora. Když ne...“

„A já myslela, že už nemáme žádnou naději,“ řekla Iko.

Art se na ni podíval. „Máme takovou naději, že vlastně nemáme žádnou. Ty si myslíš, že se takoví experti jako je Hondro a Gouthy nechají vodit za nos?“

Oni dobře vědí, že jsou v bezpečí a v tomto okamžiku patrně vydávají rozhodující rozkazy. Můj plán obsahoval odeslání zprávy, nic víc. Víš, že už j sem tě měl v podezření ze zrady?"

Iko zvedla obočí a nepřestala komíhat nohama. „Proč?"

„Iratio Hondro nějak moc rychle prohlédl naši lest."

Iko zamyšleně kývla. „Když jsem se dostavila k prezidentovi, nebyl v takovém rozpoložení, jaké jsem čekala. Místo večere se začal vyptávat, najednou vešli další muži a byla jsem zatčena. Co z toho chceš vyvodit?"

„Ty už nemáš Tečka? Nevaroval tě?"

„Chtěl číst Iratiovy myšlenky, ale nešlo mu to. Pověz mi, proč si už nemyslíš, že jsem zradila?"

„Pokud bys ho navedla na stopu, tak by tě Iratio Hondro nikdy neposlal do pasti pro jistou smrt," řekl Art a vyprávěl jim svůj zážitek s roboty. „Víte, co to znamená? Iratio by chtěl mít z Plophosu hlavní svět celé Galaxie, ale jak to udělat, když má vojáků tolik, jako Impérium bojových lodí? Tak má roboty a ne ledajaké, ty nejlepší. M nula osm. Ty nemůže získat legální cestou, takže je nechal ze Země propašovat. Kromě toho jistě pracuje na vlastní výrobě. A protože jich má dost, posílá je do pasti raději než lidi."

Kato se otočil na Iko. „Ty jsi je viděla. Jsou to M 08?"

Iko si sevřela spánky dlaněmi. „Počkej.... Ne, neřekla bych. Spíš M nula trojky nebo snad M nula sedmičky."

Art zavrtěl hlavou. „Ne, jsou to osmičky. Když jsem se poprvé dostal k baráku, viděl jsem obličej jednoho z nich. Výraz děsu byl dokonalý."

„To bychom měli nahlásit. Na Zemi to určitě nevědí," řekl Kato a Art byl stejného názoru, ale oba najednou ztuhli v úleku a rozhlíželi se.

„To nic," prohlásila Iko a měla pravdu. Polekalo je ticho, které se najednou rozhostilo. „Rozhodující fáze je u konce, teď přichází rozhodující okamžik," dodala.

Art napjal svaly. Věděl už, že nikoho neošidil. Iratio Hondro měl okolí paláce tak dokonale uzavřené, že tam nemohla být položena bomba a myslet si to mohl jen nějaký seržant na ulici. Odpovědní činitelé od začátku věděli, že prezidentovi nehrozí žádné nebezpečí a teď, když nastalo ticho, mohou poslat svoje lidi, aby dokončili započatý úkol.

Art se najednou prudce otočil. „Kato, přeruš automatické vysílání! Můžu hned mluvit?"

Kato okamžitě zareagoval a cvaknutí per, ze kterých vytáhl mikrofón, zaznělo jako výstřel. „Připraveno!"

„Arthur Konstantin všem pozemským lodím. Velitelé jsou žádáni, aby zachycené vysílání zaznamenali na pásek a ten okamžitě poslali do hlavního štábu Flotily." Pak se na okamžik odmlčel a podíval se ven. U živého plotu, kterým společně s Katem prolézali, vzplanulo světlo, pomalu se zvedalo vzhůru a v rudě zářící stopě obloukem prolétlo na pozadí temného nebe a zmizelo z dohledu. Art pokračoval rychleji: „Ze záznamů plophoské tajné služby uvádím doslova: Na druhé desítky osmadvacet Rhodan, Bull a Arkonidan dopraveni do bezpečí..."

Chtěl mluvit dál a měl toho ještě hodně říct, ale jeho slova byla přehlušena novým výbuchem. Kolem zařinčelo sklo, zasyčel proud v krátkém spojení a zapraskaly zřícené stěny baráku. Art byl vymrštěn do výše a zase těžce spadl na zem, ale neztratil vědomí. Světlo nefungovalo a nesvítily ani kontrolky na pultu vysílače. Přístroj byl patrně mimo provoz.

Art se pokusil zverdnout. Jak se opřel, zavadil o tělo a zaslechl zasténání. „Arte?“ Byla to Iko. Její hlas zněl slabě a bezmocně, jako u malého děvčátka, které se těžko probouzí z hlubokého spánku. „Co to bylo?“

„Střílejí na nás. Tohle byla první salva. Kde je Kato?“

„Nevím.“ Iko se k němu přitiskla. „To je konec, vid?“

Art se pokusil vstát, ale držela jej příliš pevně. „Bud' u mě," šeptala, „aspoň jednou jedinkrát.“

Art to vzdal. Zůstal sedět s Iko v náručí. Koneckonců to bylo jedno. Místností zaplálo světlo a zazněl syčivý zvuk.

„Takhle jsem si to vždycky přála," šeptala Iko. Art vnímal teplo jejího těla a najednou pocítil vztek a zoufalou touhu žít. Vyskočil ze země a zvedl i Iko. Třeba je ještě nějaká možnost. Třeba by mohl...

Syčivý zvuk, doprovázený zábleskem, byl zase tady a stále se blížil. Je

to podivné, jak se v nebezpečí zpomaluje čas. Art viděl na vlastní oči, jak se granát blíží a nebyl nijak zvlášť překvapený, když se kolem něj rozzářilo žhnoucí světlo a tlaková vlna mu přitiskla Iko do náruče.

Epilog

Iratio Hondro seděl zamyšleně u psacího stolu a díval se na zeď. Měl toho. hodně k přemýšlení, teď, když už bylo jasné, že nemůže nepozorovaně rozvíjet plány na povýšení Plophosu na galaktickou velmoc. Na Zemi už o všem věděli. Čtyři agenti způsobili Plophosu tolik škod, že by je Hondro neočekával ani od celého bataliónu.

Jedno si ovšem musel přiznat: On přežil. Nasadil zbraň, kterou nikdo nečekal.

Pak vsunul ruku do kapsy, vytáhl malé zvířátko a postavil je před sebe na stůl. Pozemšťané tomu říkali Tečko a Iratio souhlasil, že to je hezké jméno. Pozemšťané si mysleli, že jsou jediní, kdo může vniknout do myšlení druhých. Iratio se zasmál. Dopustili se více chyb. On měl svoje styky. A měl výzkumnou flotilu, která létala po cizích světech a důkladně se tam rozhlížela. Při poznávání planety, která byla domovským světem Tečku, nenarazili na pozemskou flotilu jen díky náhodě.

Neuvěřitelné schopnosti toho maličkého tvorečka v šedivém kožíšku byly odhaleny téměř okamžitě. Každou expedici vždycky doprovázeli psychofyzikové, a to se vyplatilo. Geniální Ernest Neems krátce poté vyvinul mikropřístroje, které byly implantovány Teckovi proto, aby jednak navazoval duševní spojení jen se svým novým pánem Iratiem Hondrem, jednak aby tento nevyzařoval myšlenky, které by mohl číst nějaký jiný Tečko, jehož přítomnost byla nanejvýš pravděpodobná.

Iratio věděl, za co tomu zvířátku vděčí. Do jeho rukou se dostalo náhodou, prokázalo mu různé služby, ale nejdůležitější bylo, že mu pomohlo odhalit pozemské špióny.

Podnik neskončil přesně tak, jak by si Iratio přál, ale to nebyla Tečková vina. Ten svou povinnost splnil a chyba byla v lidské nedokonalosti.

Iratio Hondro pohladil zvířátko po šedivém kožíšku a zase je zastrčil do kapsy. Teď asi bylo jediné svého druhu na Plophosu. Vlastně tu bylo ještě to, které bylo odebrané Iko Kainnenové a ostatní zahynula společně s pozemskými agenty v palbě na odbočku tajné služby za městem.

Galaktická tajná služba teď věděla o schopnostech těchto zvířátek a každý další, kdo byl informován, byl permanentním zdrojem nebezpečí. Možná by bylo dobré, kdyby Ernest Neems zahynul při nějaké nehodě. Dostal své povinnosti a nyní postačí i méně geniální lidé.

Iratio Hondro se naklonil a vytřel číslo Etehaka Gouthy. Ten už si bude vědět rady, jak se zbavit Neemse.

Otevřeným oknem vnikaly do místnosti sluneční paprsky a vytvářely na podlaze velký obdélník. Na druhé straně bylo město Terrania, fascinující svou velikostí i architekturou.

Solární maršál Mercant stál těsně u okna, ale nevnímal nic z té strhující podívané. Před několika minutami obdržel zprávu z hlídkové lodi. V obsahu se pravilo, že křižník přijal signály z neznámého vysílače na planetě Plophos a toto hlášení mělo velmi podivný obsah. Křižník předal hlášení v původním znění.

Tím byla vyjasněna role Plophosanů v případě na Beaulu n. Zpráva nebyla dokončena, patrně kvůli časové tísni, ale co mělo být řečeno, bylo dostatečně jasné.

Ale ani to nebyla příčina, proč Mercant neviděl a neslyšel. Způsobila to jediná věta na konci nedokončené zprávy: Rhodan, Bull a Arkonidan dopraveni do bezpečí.

To znamená, že žijí. Po Impériu kolovaly pověsti o Rhodanově smrti a tady přichází hlášení, že ho někdo dopravil do bezpečí. Věc Impéria zdaleka nebyla ztracena, pomyslel si Mercant a odvrátil se od okna.

Dovědět se s jistotou tuto informaci stálo životy čtyř agentů. Tento fakt zajímal Mercanta jen okrajově. Bylo to pochopitelné u člověka, jako je solární maršál, který musí myslet jen na prospěch celku.

Kurt Mahr TŘI Z TAJNÉ SLUŽBY

ROMÁNY SE ŠTĚSTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 182

Z německého originálu Drei voñ der Galktischen Abwehr, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou tisící sedmistou devátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku

a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,
831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/5253334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč